ስለትኽንም ፈጥነህ ስጥ እንጂ አታዘግይ በጎ
ንም ስራ ሳትሞት ስራት ።
፳፫ ወእንበለ ትብፃዕ አስተዳሉ ብፅዓቲከ ወኢት
ኩን ከመ ዘያሜክሮ ለእግዚአብሔር ።
ይኸንም እሰጣለሁ ብለህ ስለትኽን ሳታዘጋጅ
አትሳል እግዚአብሔርንም ቢያደርግልኝ የተ
ሳልሁትን እሰጣለሁ ባያደርግልኝ ግን አልሰ
ጥም ብሎ እንደሚፈታተነው ሰው አትሁን
፳፬ ወዕበ ትትመዓዕ ተዘከር ዕለተ ሞትከ ወተዘከ
ር ዕለተ ፍዳከ ወነስሐ ወተጋነይ ።
በተቈጣህም ጊዜ ዕለተ ሞትኽን አስብ ፍዳ
ኽንም የምትቀበልበትን ቀን አስብ ተቈጣህ
ም ተመልሰህ ይቅር በል ።
፳፭ ወተዘከር መዋዕለ ረኀብ አመ መዋዕለ ትጸግብ
ወተዘከር መዋዕለ ተጽናስ አመ መዋዕለ ትዴሉ
ለጸገብህበትም ወራት የተራብህበትን ወራት
አስብ በተሾምህበትም ወራት የተቸገርህበትን
ወራት አስብ አስበህ እድልብ ማለት አይደ
ለም እኔን ይርበኝ ይቸግረኝም እንደ ነበረ ድ
ሀውንም ይርበዋል ይቸግረዋል ብለህ ስጠው
ማለት ነው እንጂ ።
፳፮ እስመ እምነግህ እስከ ሠርከ ትትዐለው መን
በርት ወኵሉ ፍጡን በኀበ እግዚአብሔር ለ
እንተ ምዕር ።
የሰው አነዋወሩ ከነግህ እስከ ሠርክ ድረስ ት
ለዋወጣለችና ይህም ሁሉ በእግዚአብሔር ዘ
ንድ ፈጥኖ ሊያደርገው ቅርብ ነው
፳፯ ወብእሲሰ ጠቢብ ይፈርህ በኵሉ ወይትዐቀ
ብ ወበመዋዕለ ትኤብስ ተነሳሕ ።
ብልህ ሰው ግን በተራበም ጊዜ በጠገበም ጊ
ዜ ሁሉን ይፈራል ፈርቶም ከክፉ ነገር ይጠ
ብቃል በበደልህም ጊዜ ከበደልኽ ተመለስ ተ
መልሰህም ንስሐ ግባ ።
፳፰ ወኵሉ ለባዊ ይረክብ ለጥበብ ወለዘረከባሂ ታ
አምኖ ወታፈርሆ ።
አዋቂም ሰው ሁሉ ንስሐን ያገኛታል ያገኛ
ትንም ሰው ከእግዚአብሔር ጋራ ታስተማም
ነዋለች እንዲፈራም ታደርገዋለች ።
፳፱ ማእምራነ ቃል ይጠበቡ ለሊሆሙ እምልበ
ሙ ወይነግሩ አምሳለ ጥንቁቀ ።
ነገር አዋቆች እሳቸው ራሳቸው ጥበብን ከል
ባቸው አንቅተው ይራቀቃሉ በማርና በሾንክ
ርም ምሳሌ መስለው ጠንቅቀው ያስተምራሉ
፴ ኢትሖር ወኢትትሉ ፈቃዳ ለኃጢአት ወተ
ገሐሥ እምፍትወት እኩይ ።
ኃጢአትን ወደ መስራት አትሂድ ለሰውነት
ኽም ለባሕርይዋ የሚስማማትን ሁሉ አትስ
ራ ከክፉም ፈቃድ ራቅ ።
፴፩ ወእመሰ ወሀብካሃ ዘፈተወት ለነፍስከ ፣ ትረስዮ
ጥቡዐ ለፀላዒከ ።
ለሰውነትኽ ለባሕርይዋ የሚሰማማትንም ብት
ሠራ ጠላትኽን ባንተ የጨከነ ታደርገዋለች ዳ
ግመኛም ባትሰራ ግን አንተን በጠላትኽ የጨ
ከንህ ታደርግኻለች ።
፴፪ ኢትስአል ከመ ትትፈጋዕ ምስሌሃ ።
ኃጢአት ስትሰራ ለመኖር ባለጸግነትን ስጠኝ
ብለህ እግዚአብሔርን አትለምን ።
፴፫ ኢትትለቃህ እንዘ ነዳይ አንተ ከመ ኢትሠገር
ወእንዘ አልብከ ወኢምንትኒ ውስተ ቍናማቲከ
ክፈል ባለህ ጊዜ የምትከፍለው አጥተህ እንዳ
ትታሠር ድሀ ሆነህ በቍናማትኽም ምንም ም
ን ሳይኖርህ አትበደር ።

ምዕራፍ ፲፱ ።

፩ ሠያጢ ወሰካሪ ኢይብዕል ፣ ዘያሰትት ኀ
ዳጠ ብዙኃ የኃጕል ።
አጣሪና መሸተኛ አይከብርም ። ዳግመኛም መ
ሸቀኛና ገዝቶ የሚጠጣ አይከብርም ጥቂት ገ
ንዘብ ያገኘ እንደሆኔ ያችኑ ሥጋና ጠጅ ይገዛ
ባታልና ከዐሠርቱ ቃላት አንዲቱን የሚያፈርስ
ዘጠኙን ሕገጋት ያፈርሳል ዳግመኛም ከዐሠር
ቱ ቃላት አንዲቱን የሚያፈርስ ብዙ ጸጋንና ክ
ብርን ያጣል ።
፪ ስታይ ወአንስት ያስሕታሆሙ ለጠቢባን ፣ ወዘ
ይተልዎ ለዘማ ጊጉይ ውእቱ ።
እንዲህ አይምሰልህ መጠጥና ሴት ብልሆችን

ሰዎች ያስታሉ ዘማንም የሚከተላት ሰው ስሑ
ት ነው ።
፫ ወለዝ ይኄሪቱ ዕፄ ወሙስና ፡ ነፍስ ዝልፍት ኢ
ትዜወር ።
የዜህም ፍጻሜው ዕፄሁ ዘኢይነውም ወእሳቱ
ዘኢይጠፍዕ ተብሎ የተነገረ ነው ። ማር ፱ ፵፬
ይፋርም ሰውነት ከመከራ አትጠበቅም ።
፬ ዘፍጡነ የአምን ቀሊል ልቡ ፡ ወዘይገብር ኃጢ
አተ ላዕለ ነፍሱ ይኤብስ ።
የነገሩትን ነገር ሳያስተውል ፈጥኖ የሚያምን ሰ
ው ልቡ ቀሊል ነው ትንሣኤ ሙታን መንግሥ
ተ ሰማያት የለም ያሉት እንደሆነ አምን የለም
ይላል የዋሀ የአምን ኵሎ ነገረ እንዳለ ። ምሳ
፲፱ ፲፫ ። ኃጢአትም የሚሠራ ሰው ራሱን ይ
በድላል ።
፭ ዘያስተፌግዕ ልቦ ይትነከር ፡
ሥርቅና ቀምቶ ልቡን ደስ የሚያሰኝ ሰው ለጊ
ዜው ይደነቃል ዳግመኛም ከእግዚአብሔር ል
ጅነት ይለያል፡
፮ ወዘይጸልእ ብዙኃ ነቢበ ያሐጽጽ ለኃጢአቱ ።
ብዙ መናገርን የሚጠላ ሰው ኃጢአቱን ያሳን
ሳታል ዳግመኛም አለመናገሩ ኃጢአቱን ያሳን
ሳታል ከብዙው ነገር አንዱ ኃጢአት ሳይሆን
አይቀርምና ።
፯ ኢታውጽእ ቃለ ዘሰማእከ ወኢትድግም ፡ ወለ
ዝሉፉ ኢይብእሰከ ።
የሰማኸውን ነገር አውጥተህ አትናገር አንድ
ጊዜም ብትናገር ሁለተኛ አትድገም እንዲህ ያ
ደረግህ እንደሆነ የሚጎዳህ ነገር የለም ።
፰ በነበ ዓርከ ወፀላኢ አልቦ ዘትትናገር ወኢ
ታይድዕ አበሳከ ዘስሕትከ ።
ይልቁንም ወዳጅ መስሎ በሚጠላህ ሰው ፊት
የምትናገረው ነገር አይኑር ባልንጀራኸ የሳተ
ልህንም ነገር አትንገርበት ፡ አበሳከ ማለቱ በ
ናገር ዕዳ ይሆንበታልና ዳግመኛም አበሳሁ ይ
ላል ዕዳውን አትንገርበት ።
፱ እስመ እምከመ ሰምዐ ኢየኀብእ ለከ ወይጸን
ሐከ ።
ነውርኸን ከሰማ ይሸምቀልኸል እንጂ አይሰው
ርልኸምና ።
፲ እስከ አመ ትመውት ኢታውጽእ ቃለ ዘሰማ
ዕከ ወተአመን እንከ ከመ አልቦ ዘሙም ዘይ
ረክበከ ።
እስክትሞት ድረስ የሰማኸውን ነገር አታውጣ
እንዲህ ያደረግህ እንደሆነ የሚያገኝህ ክፉ ነ
ገር እንደሌለ እመን ።
፲፩ የዐነብዝ አብድ እስከ ይነግር ቃለ ዘሰምዓ ወ
ይትዌፃን ከመ ማሕምም እንተ ትወልድ
ሕፃን ።
ቀሊል ሰው የሰማውን እስኪናገር ድረስ ይቸ
ኩላል ። ምጥ የያዛት ሴትም እንድትጨነቅ ይ
ጨንቀዋል ፡
፲፪ ወከመ ይጔጕዕ ዘተነድፈ ይምላሕ ሐፀ እምላ
ዕሌሁ ከማሁ ይጔጕዕ አብድ ያውጽእ ቃለ
ዘሰምዓ ።
የተወጋ ሰው ጦሩን እስኪነቅሉለት እንዲቸኩ
ል ቀሊል ሰውም የሰማውን ነገር እስኪናገር
ይቸኩላል ።
፲፫ ገሥፆ ለዐርከከ የጊ ኢገብረ ወእመሂ ገብረ
ከመ ኢይድግም ።
ወዳጅኸን ለምን እንዲህ አደረግህ ብለህ ገ
ሥፀው ወይ አላደረገ ይሆናል ። አድርጎም እ
ንደሆነ እንዳይደግም ተቆጣው ። ዳግመኛም ከ
ነገረው ሰው ሁለተኛ ሆኖ እንዳይናገር ገስፀው
፲፬ ገሥጾ ለፀርከከ የጊ ኢነበበ ወእመኒ ነበበ ከ
መ ኢይድግም ።
ወዳጅኸን ለምን እንዲህ ያለ ነገር ተናገርህ
ብለህ ተቈጣው ። ተናግሮም እንደሆነ እንዳይ
ደግም ገሥጸው ።
፲፭ ገሥጾ ለፀርከከ የጊ በጽልእ ዘአስተዋደይዎ
ወኢትትአመን ኵሎ ቃለ ዘነገሩከ ።
ወዳጅኸን ምከረው ። ወይ በጥል በቅናት አ
ጣልተውት ይሆናል ። የነገሩህንም ነገር ሁሉ
እውነት ነው ብለህ አትመን ።
፲፮ እስመቦ ዘይስሕት እንዘ ኢይፈቅድ እምልቡ
ወብፁዕ ውእቱ ብእሲ ዘኢይስሕት በአፉሁ

ይሆንብኛል ሳይል የሚናገር አለና ። ዳግመኛ
ም ላንድ ሰው ሁለት ወዳጆች አሉት ።አንደ
ኛው ወዳጁ አንዱን ወዳጁን እያማ ። እንዲህ
እንጂህ አለህ ብሎ የነገረው እንደሆነ።ይሆን
ይሆናል ብሎ ከልቡ ሳይሆን የሚስት አለና
ባንደበቱም ክፉ ተናግሮ የማይስት ሰው ክ
ቡር ነው ።

፲፯ ገሥፆ ለዐርክከ እንበለ ይትናዋኅ መዐት አኅ
ልፋ ለመዐት እኪት እንበይነ ሕገ እግዚአ
ብሔር ።
ቂም እንደ ወርካ ሥር ሳትሰድ ወዳጅኽን ተ
ቆጣው ። ኀድጋ ለመዐት ወግድፋ ለቍጥዓ ያ
ለውን የእግዚአብሔርንም ሕግ ሰለ መፈጸም
ብለህ ክፉ ቍጣን ተዋት ።

፲፰ እስመ ኵላ ጥበብ ፈሪሀ እግዚአብሔር ይእ
ቲ እስመ ኵላ ጥበብ ትገብሮ ለሕጉ ።
እግዚአብሔርን መፍራት ፍጹም ጥበብ ነችና
ፍጹም ብልህ ሰውም ሕጉን ይሠራልና ።

፲፱ ወአልቦ ጥበብ ዘእኩየ ይሜሕር ። ወአልቦ ጥ
በብ ለምክረ ኃጥአን ፤
ክፉን ትምርት የሚያስተምር ሰው ብልህ አ
ይደለም ። ለክፉዎችም ሰዎች ምክር ጥበብነት
የለውም ።

፳ ቦ እኩይ እንተ እምኵሉ ትረኵስ ። ወሀለወ
አብድ ሕጹጸ ልብ ፤
ከሁሉም የምትከፋ ክሕደት አለች ተምሮም
የሚክድ ወደ ግብርም የማይገባ ከሐዲ መም
ር አለ ።

፳፩ ወይኄይስ ባሕቱ አብድ ዘይፈርሆ ለእግዚአብ
ሔር ፤ እምዘ ይጠበብ ወይክሕድ ሕገ ለእግዚ
አብሔር ።
ነገር ግን ተምሮ ወደ ግብር ከማይገባ እግዚ
አብሔርንም ከሚክድ ከሐዲ መምር እግዚአ
ብሔርን የሚፈራ ያልተማረ ሰው ይሻላል ።

፳፪ ሀለወ ዘይጠበብ ወይጠናቀቅ እንዘ ይዔምፅ፤
ወሀለወ ዘይመይጣ ለምክር ወያስተርኢ ከመ ያ
ድሉ ለቢጹ ወከመ ያስተራትዕ ፍትሐ ለማኅፈሩ
እየበደለ ጠንቅቆ የሚራቀቅ ሰው አለ እንደ
እስላም ያለ ነው ። ምክርንም የሚለውጣት ለ
ባልንጀራውም ያደላ ዘንድ ለወዳጁም ፍርድን
ያቀና ዘንድ እታይ እታይ የሚል ሰው አለ
ዳግመኛም ለወዳጁ ፍርድን ያቀና ዘንድ ለባ
ልንጀራው ያደላ መስሎ የሚታይ ሰው አለ

፳፫ ወቦ ዘያደሉ ለእኩይ እንዘ ኢይንእድ ። ወል
ቡሰ ምሉዕ ጕሕሉተ ፤
ነገሩንም ሰዉንም ሳይወድ ለክፋት የሚያዳላ ሰ
ው አለ በልቡ ግን ተንኮል መልቷል ።

፳፬ ወቦ ዘያደሉ ለገጽ እንዘ ካልእ ውስተ ልቡ
ወእንተ ኀበ ኢተሐዘብከ ይመጽእከ ፤
ተንኮሉም መጥላቱም በልቡ ሳለ ፊት አይቶ
የሚያደላ አለ ይመጣብኛልም ብለህ ያላሰብኸ
ው ነገር ይመጣብኻል ።

፳፭ ወእመኒ ደከመ ኃይሉ ወስእነ እኅሥሞ ላእ
ሌከ ፤ እንተ ከመ ያስሕትከ ግብረ ያመጽእ ላ
እሌከ ።
ኃይሉም ደክሞ ባንተ ክፉ ማድረግ ቢሳነው
ያስትሕ ዘንድ የሚያስት ተንኮል ያመጣብኻል

፳፮ እስመ እምራእዩ ይትዐወቅ ሰብእ ፤ ወእምገጹ
ይትዐወቅ ጠቢብ ፤
ይህንስ በምን አውቀዋለሁ ትለኝ እንደ ሆነ
ሰው ከስተያየቱ የተነሣ ይታወቃልና ብልህ
ም ሰው በፊቱ ይታወቃል ።

፳፯ ወእምልብሰቱ ለሰብእ ወእምሥግረቱ ወእም
ሑረቱ ወእም ሰሐቁ ይትዐወቅ ግዕዙ ፤
ከለባበሱና ከረማመዱም ከከሄዱና ከሳቁም የ
ተነሣ የሰው ሥራው ይታወቃል ።

ምዕራፍ ፳ ።

፩ ሀለወ ዘይጌሥጽ እንዘ ኢኮነ ለሠናይ ፤
ወሀለወ ዘያረምም እንዘ ጠቢብ ውእቱ ።
ለበጎ ነገር ሳይሆን ለውዳሴ ከንቱ የሚቆጣ
ሰው አለ ነገርንም አከናውኖ መናገር ሲቻለ
ው የማይናገር ሰው አለ ።
፪ ይኄይስ ትገሥጽ እምትሒስ ፤
ሰውን ከመንቀፍ መቈጣት ይሻላል
፫ ወቦ ዘይትጋነይ እስመ በኃጣውኡ ተሰእኖ ።

ኃጢአትንም መስራት ቢሰነው ንስሐ የሚገ
ባ ሰው አለ።
፬ ከመ ይፈቱ ሕፅው ወለተ ድንግለ።ከማሁ ዘ
ይፈቱ የዐምፅ ፍትሐ።
ጃንደረባ እንደ ጃንደረባም ያለ ሰው ፈቃዱ
ላይፈጸምለት ቆንጆዪቱን እንዲያቀፋት እንደ
ዚሁም ሁሉ ማማለጃ ላይበላ ፍርድን ያደላ
ዘንድ የሚወድ ሰው አለ።
፭ ወቦ እንዘ የአምር ዘያረምም።ወቦ ዘያጸልእ
ርእሶ በብዝኃ ነቢቡ።
ሁሉን እያወቀ ዝም የሚል ሰው አለ። በ
መቀባጠሩም ብዛት ራሱን የሚያስጠላ ሰው
አለ።
፮ ወቦ ዘያረምም እስመ ኢየአምር ዘያወሥእ
ወቦ ዘያረምም እስከ ይረክብ ጊዜሁ።
የሚናገረውንም ነገር አያውቅምና ዝም የሚ
ል ሰው አለ።ለነገሩም ጊዜ እስኪያገኝለት
ድረስ ዝም የሚል አለ።
፯ ወብእሲ ጠቢብ ያረምም እስከ ይረክብ ጊዜሁ፤
ወአብድሰ ወዝሉፍ በከመ ረከበ ይነብብ።
ብልህ ሰው ለነገሩ ጊዜ እስኪያገኝለት ድረስ
ዝም ይላል እውቀት የሌለውና ደፋር ሰው
ግን እንዳገኘ ይቀባጥራል።
፰ ለዘያበዝኅ ነቢበ ይትቋጥዕዎ፤ወለዘኒ ያዐቢ
ርእሶ ይጸልእዎ።
ቀባጣሪን ሰው ያበሳጩታል።ራሱንም የሚያስ
ታብይን ሰው ይጠሉታል።
፱ ቦ ሰብእ ዘምንዳቤሁ ያቴሕቶ።ወቦ ዘእንዘ
ይረክብ ኢይከብር።
በመከራው ጊዜ የሚዋረድ ሰው አለ ብዙም
ገንዘብ አግኝቶ ክርና ፈትል ድርጉም እህል
የማይኖረው ሰው አለ፤እንደ ጠንቋይ ባንድ
ወገን ሲገባ ባንድ ወገን ይወጣልና።ዳግመኛም
ተምሮ የሚገድፍ አለ።
፲ ወቦ ዘይሁበከ ዘኢይበቁዐከ።ወቦ ዘይሁበከ
ወካዕበቶ ይትፈደየከ።
የማይረባህን የማይጠቅምህንም ገንዘብ የሚሰ
ጥህ ሰው አለ ለድሪ ይሰቡት አንገት ላሸከት
እንዲሉ ጥቂትም ገንዘብ ሰጥቶህ እጥፍ አድ
ርጎ የሚቀበልህ ሰው አለ።
፲፩ ወቦ እንዘ ይጼነስ ዘያዐቢ ርእሶ፤ወቦ ዘይከ
ብር በአትሕቶ ርእሱ።
እየተቸገረ ራሱን የሚያስታብይ ሰው አለ ራ
ሱንም በማዋረዱ የሚከብር አለ
፲፪ ወቦ ዘይሣየጥ ብዙኃ በኅዳጥ።ወየኃሥሥ ይ
ረስዮ ምስብዒቶ።
በጥቂት ገንዘብም ብዙ ገንዘብ የሚገዛ ሰባት
እጽፍም ያደርገው ዘንድ የሚፈልግ ሰው አ
ለ ዳግመኛም በድርጎ ግህ በጽዋም ውሀ መ
ንግሥተ ሰማይን የሚወዳጅ ሰው አለ።
፲፫ ዘጠቢብ በቃሉ ያስተቄርብ ርእሶ። ጸጋሆሙ
ለአብዳን አልቦቱ ሞገስ።
ነገር አዋቂ ሰው ራሱን ወደንጉሥና ወደ መ
ኳንንት ያቀርባል ለደንቆሮዎች ሰዎች ስጦታ
መዋደድ የላትም።
፲፬ ወይሁበከ አብድ ዘአልቦ ባቍዕ፤ለእመኒ ኅዳ
ጠ ወሀበከ ብዙኃ ይመስሎ ለልቡ ዘጸገወከ
ደንቆሮ ሰው ጥቅም የሌለው ገንዘብ ይሰጥ
ኻል ጥቂትም ቢሰጥህ ለልቡ ብዙ ገንዘብ የ
ሰጠኽ ይመስለዋል።
፲፭ ወእመኒ ውኁደ ወሀበከ ከመ ዘብዙኃ ወሀበከ
ይሬስዮ ወይዘረክየከ፤ወያዐቢ አፉሁ ላዕሌከ ወ
የዓውድ ይነግር ለከ ዘወሀበከ ዮም ለእመ ወሀ
በከ ጌሠመ ይትፈደየከ መጽልእ ዘከመዝ ሰብእ
ጥቂትም ገንዘብ ቢሰጥህ ብዙ እንደሰጠህ ያደር
ገዋል እኔ ባላበላህ በቀጠና ትሞት ነበር ባላ
ብስህም ግንድህን ትቆም ነበር እያለም ይላገድ
ኻል ነገሩንም ያበዛብኻል የሰጠህንም ሲነግር
ልህ መንደር ለመንደር ይዞራል ያንኑም አይተ
ውልህም ዛሬ ቢሰጥህ ወሮታ አስኝቶ ነገ ይቀ
በልኻል እንደዚህ ያለ ሰው የተነቀፈ ነው።
፲፮ አብድሰ ይብል ኢይፈቅድ ዓርከ ምንተ ይበቍ
ዓኒ፤እስመ ኢይረክብ ዕሤተ እንተ ገበርኩ ሠ
ናይተ ሎቱ እለኒ ይሴስዩ እክልየ ያሐሥሙ አ
ፉሆሙ ላዕሌየ።
ሰነፍ ሰው ወዳጅ ለምኔ ይላል ያደረግሁለትን

የበጎነቴን ዋጋ አላገኘምና የገዛ እህሌን የሚመገቡ ወዳጆቼ ክፉ ያደረጉብኝ እንግዲህ ወዳጅ ለምኔ ይላል ።
፲፯ ወዘልፈ ኵሎሙ የሐምዩኒ ወይስሕቁ ዲቤየ። የምመገባቸውም ሁሉ ዘወትር ስመግባቸው ንቀግ ነው እያሉ ያሙኝ መዘባበቻም ያደረጉኝ ሌላውማ ወዳጅ ለምኔ ይላል ።
፲፰ ይኄይስ ትድኅጽ ወትደቅ ዲበ ምድር ፣ እምትድኅጽ በአፉከ ወትደቅ በልሳንከ ፣ ከማሁ ድቀት እኪት ፍጡነ ትመጽእ ።
በንደበትኽ ክፉ ነገር ተናግረህ ከትሰናከል በእግርኽ ተሰናክለኽ ብትወድቅ ይሻልኻል ክፉ በመናገር ክፉ መከራ ፈጥኖ ይመጣልና ።
፲፱ ወዘሰ ይነብብ በከመ ረከበ ያለስሕ ርእሶ ፣ ወአልቦ ሞገስ ለቃሉ ፣ ውስተ አፉሆሙ ለአብዳን ይለስሕ ነገር ።
አገኝ አጣውን የሚናገር ሰው ግን ራሱን ያስነቅፋል ለነገሩም መወደድ የለውም ደንቆሮዎች ሰዎች ሲናገሩ ባንደበታቸው ነገር ይከፋባቸዋል ።
፳ ወውስተ አፉሁ ለአብድ ይለስሕ አምሳል ፣ እስመ ኢይነግሩ በጊዜሃ ።
ዕውቀትም በሌለው ሰው አንደበት መስሎ ማስተማር አያምርበትም በጊዜዋ እያስተምራትምና
፳፩ ወቦ እምከመ ተጸነሰ ዘይትመየዋ ውስተ ፍርሃተ እግዚአብሔር ፤ ወሎቱኒ በሠናይ ተዐርፍ ነፍሱ
መከራም ሲጠናበት ወደንስሐ የሚመለስ ሰው አለ የእንደዚህም ያለው ሰውነቱ በበጎ እረፍት ከመከራ ታርፋለች ።
፳፪ ወቦ ዘበኃፍረት ይኀጉል ነፍሶ ፤ ወበአበዳሁ ይገድፍ ነፍሶ ።
በፅገሌ ሃይማኖት ገባ ይሉኛል ሲል ራሱን የሚጎዳ በስንፍናውም ሰውነቱን የሚያጠፋ ሰው አለ ።
፳፫ ወቦ ዘበኃፍረት ያስተሴፍዎ ለማኅፈሩ እንዘ ኢይሁብ ፤ ወእንበይነዝ ጸላዔ ይከውኖ በከንቱ ። ለወዳጁም ላይሰጠው ምን ሰጠው ይሉኛል ሲል የሐር ገመድ የበቅሎም ክፀድ አስጥኽለሁ የሚል ሰው አለ ። ስለዚህም ነገር አልሰጠኝ ብሎ በገንዘቡ ጠላት ይሆነዋል ።
፳፬ እኪት ኃሳሩ ለብእሲ ሐሳዊ ልሱሕ ነገሮሙ ለአብዳን ።
ያሰተኛ ሰው መከራው ብዙ ነው የሰነፎችም ሰዎች ነገራቸው የተጠላ ነው ።
፳፭ ይኄይስ ሰሪቅ እምሐስዎ ወባሕቱ ለክልኤሆሙ ሞት ይኀሪቶሙ ወኀሳር ።
አሰት ከመናገር መስረቅ ይሻላል ነገር ግን ለጊዜው እንዲህ አልሁ እንጂ የሁለቱም ፍፃሚያቸው ሞትና ጉስቁልና ነው ።
፳፮ እስመ ሐሳዊ ሰብእ የኃሥር ወይትኀፈር ለዝሉፉ ።
ይልቁንም አሰተኛ ይጉሰቁላልና ለዘላለምም ያፍራልና ።
፳፯ ዘጠቢብ ውእቱ በቃሉ ይሰማዕ ነገሩ ወብእሲ ጠቢብ ያሰልጥ ለመኳንንቲሁ ።
ነገር አዋቂ ሰው ነገሩ ከሩቅ አገር ይሰማል እገሌ ነገራችንን ይስማው እገሌ ያስታርቀን ይባላልና ብልህም ሰው ለጌቶቹ ያገለግላል እንደ ዮሴፍ፤ዘፍጥ ፴፱ ፬፡ ፵፩ ፴፱፡ እስከ ፶ ። ፵፯ ፲፬ እስከ ፳፯ ።
፳፰ ዘይትጌበራ ለምድር ያዐብያ ለክምረ እክሉ ወዘይፀመድ መኳንንቲሁ ይበቀዕ ለርእሱ ።
ምድርን የሚያርሳትና የሚቆፍራት ሰው ባለጸግነቱን ያበዛል ዳግመኛም ሥጋውን በመከራ የሚያደክም ሰው ክብሩን ያበዛል ጌቶቹንም የሚያገለግል ራሱን ይጠቅማል ።
፳፱ አምኃ ወሕልያን ያዓውሮሙ አዕይንቲሆሙ ለጠቢባን ወይፈጽሞሙ አፉሆሙ ወይመይጥ ቃሎሙ።
እጅ መንሻና ማማለጃ አዋቂዎችን የማያውቁ ያደርጋቸዋል እውነት ፍርድንም እንዳይፈርዱ ያደርጋቸዋል ቃላቸውንም ያስለውጣቸዋል ።
፴ ጥበብ ዘበኅቡእ ከመ መድፍን ከቡት ምንት እንከ ረባሖሙ ለክልኤሆሙ ።
ተምሮ የማያስተምሩት ትምርት እንደ ተቀበ

ረ ወርቅ ነው የተቀበረን ወርቅ አውጥቶ ለ
ልብስና ለቀለብ ካላደረጉት የተማሩትንስ
ትምርት ካላስተማሩት የሁለቱ ጥቅምነታቸው
ምንድር ነው ።
፴፩ ይኄይስ አብድ ዘየኀብእ እበዲሁ እምጠቢብ
ዘይከብት ጥበቢሁ ።
ተምሮ ከማያስተምር መምር ገና እማር እማ
ር የሚል ደቀ መዝሙር ይሻላል ዳግመኛም
በጽድቀ አብርሃም እጸድቃለሁ ከሚል አይ
ሁዳዊ እምነ ምግባር የሚሰራ አረማዊ ይ
ሻላል ።

ምዕራፍ ፡ ፳፩ ።

፩ ወልድየ ለእመ ዘአበስከ ወስሕትከ ። ዑቅ
ኢትድግም እንከ፡ወተጋነይ እንበይነ ዘቀዲሙ
ጌጋይከ ።
ልጄ ሆይ የበደልኸው በደል ቢኖር ብትስት
ም ዳግመኛ እንዳትበድል እወቅ ። ስለ ቀደመ
ውም በደልኽ ወደንስሐ ተመለስ ።
፪ ወከመ ዘይጕይይ እምነ አርዌ እኩይ ከማሁ
ጕየይ እምኃጢአት ወእመሰ አደመተከ ኢታ
ወጽእከ ከመ ስነነ አንበሳ ስነኒሃ ወታኀልቅ
ነፍሰ እጓለ እመሕያው ።
ከዘንዶና ከአንበሳ እንደሚሸሽ እንደዚሁ ሁሉ
ከኃጢአት ራቅ ። ብትይዝህ ግን ጨው ጨው
ም ብትልህ ካፏ አታወጣህም ፣ አርዌ ካልሁ
ብሎ ካፏ አታወጣህም አለ እንጂ ከፍዳ አ
ትድንም ሲል ነው ፣ ፍዳዋም ጽኑ ነው ሰው
፫ ን ሁሉ ታጠፋለች ። ከመ መ
ላፂ በሊሀ ዘ፪ኤ አፉሁ ከማሁ ኵሉ ኃጢአ
ት ወኀበኒ አቍሰለት አልባቲ ፈውስ ለቍስላ
ሁለት ልሳን ያለው የተሳለ ሰይፍ በሁለት ወ
ገን እንዲቆርጥ እንደዚሁ ሁሉ ኃጢአት በ
ዚህ ዓለም በወዲያኛውም ዓለም ትጐዳለች።
ከተሠራችም ዘንድ ሥርየት የላትም ፣
፬ ትዝኅርት ወምክሕ ወትዕቢት ያማስንዎ ለብ
ዕል ፣ ወከማሁ ያማስን ቤቶሙ ለዕቡያን ።
ያይን ትቢት ያፍም መመካት የልብም ትቢ
ት ባለጸጋን ያጠፉታል ። እንደዚሁም ሁሉ የ
ትቢተኞችን ቤታቸውን ያፈርሳል ።
፭ ሰበ ይስእል ነዳይ ያበቁ አፉሁ እስከ እዘኒሁ
ወገዓሩኒ ፍጡነ ይበጽሕ ።
ድሀ ሲለምን አፉን እስከ ጆሮው ድረስ ይ
ከፍተዋል በፍላይ አፍ ይጨምራል ማለት አ
ይደለም ነስተውት ቢያዝን ኃዘኑን እግዚአብ
ሔር ይሰማዋል ሲል ነው ጩኸቱም ፈጥኖ ይ
ሰማል ።
፮ ዘይጸልእ ተግሣጸ ተለምሙ ለኃጥአን ። ወዘ
ሰ ይፈርሆ እግዚአብሔርሃ እምከመ ገሠጽ
ዎ ይመይጥ ልቦ ።
ምክርንም የሚጠላ ሰው ኃጢአትን ከመስራ
ት አይመለስም እግዚአብሔርን የሚፈራ ሰው
ግን ከመከሩት ልቡን ወደ ንስሐ ይመልሳል
፯ ወይትዐወቅ እምርሑቅ ዘይክል ነቢበ ። ወለ
ጠቢብሰ ይትዓወቆ ዘተስሕቶ ።
ነገርን የሚያውቅ ሰው ከሩቅ ይታወቃል ፣ ለ
ብልህም ሰው የተሳተው ይታወቀዋል ።
፰ ዘየሐንጽ ቤቶ በንዋየ ልቃሕ ከመ ንድቀ ክ
ረምት ሕንፃሁ ።
ተበድሮ ለበሬ ተበድሮም ለገበሬ ሰጥቶ ቤ
ቱን የሚሠራ ሰው ሥራው እንደ ክረምት ሕ
ንፃ ነው የክረምት ሕንፃ ሲሠሩት ውሎ ማታ
ዝናም ሲዘንምበት እንዲፈርስ አበዳሪዎች በ
መከር ጊዜ እህሉን ከውድማ ተከፍለውት
ይሄዳሉና ።
፱ ከመ ክምረ ሐሠር ከማሁ ማኅበሮሙ ለኃጥ
አን ፣ ወደኃሪቶሙ ለነደ እሳት ይከውን ።
ገለባ ተከምሮ ባጅቶ ኋላ በእሳት እንዲቃጠ
ል የኃጥአንም አንድነታቸው ይጠፋል ፍጻሜ
ያቸውም ለገሃነመ እሳት ይሆናል ፣
፲ መብእስ ዕበኒሃ ለፍኖተ ኃጥአን ። ወጸድፍ ሙ
ፃኢታ ፣
የኃጥአን ሥራ ወጣ ገባ ነው ፍጻሜዋም ገ
ሃነም ነው ።
፲፩ ዘአጽንዐ ልበ የዐቅብ ሕገ እግዚአብሔር ፡ ወ
ደኃሪታ ለፍርሀተ እግዚአብሔር ጥበብ ፡

ልቡን በዕውቀት ያጸና ሰው የእግዚአብሔርን
ሕግ ይጠብቃል እግዚአብሔርንም የመፍራት
ፍጻሜዋ ክብር ነው ።
፲፪ ወኢይጠበብ ዘኢተመነየ ፤ ሀለወ ዘይትሜነይ
ወይትዌሰክ ኀሣሩ ፤
ያልተማረም ሰው በጥበብ አይነካም ተምሮም
ወደግብር የማይገባ ተምሮም የሚከድ አለ ።
፲፫ ወሕሊናሁ ለጠቢብ ብዙኅ ከመ ማየ ክረምት
ወምክሩኒ ይነቅዕ ከመ ማየ ሕይወት። የብ
ልሀ መምር አሳቡ እንደ ክረምት ውሀ ብዙ ነው
ምክሩም እንደማየ ሕይወት ሲመነጭ ይኖራል
፲፬ ልቡ ለአብድ ከመ ጻሕብ ስቁር እስመ ኢይክ
ል ዐቂበ ኵሎ ነገረ ዘሰምዓ።
የቀሊል ሰው ልቡ እንደ ሰባራ ማድጋና እን
ደ ቀዳዳ አቁማዳ ነው የሰማውን ነገር ሁሉ
መያዝ አይችልምና።
፲፭ ነገረ ጥበብ እምከመ ሰምዐ ለባዊ ይንእዶ ፤
ወይዌስክ ዓዲ በዲቤሁ ። ወእኩይሰ ልብ እ
ምከመ ሰምዐ ይቀይዕ ። ወያገብኦ ድኅረ ዘባኑ
አዋቂ ሰው የጥበብን ነገር ከሰማ ያመሰግነዋ
ል በጥበቡም ላይ ጥበብን ይጨምራል ። ዳግ
መኛም አዋቂ ሰው የብልሀን ሰው ጥበብ ከ
ሰማ ያመሰግኑታል በጥበብም ላይ ጥበብ ይጨ
ምሩለታል የክፉ ሰው ግን ልቡ ቢሰማም አ
ውጥቶ ይጥለዋል ወደ ኋላም የጣሉት እንዳ
ይታሰብ አያስበውም ።
፲፮ ነገሩ ለአብድ ከመ ጾር ክቡድ በውስተ ፍኖ
ት ርሑቅ ። ሠናይ ሞገሰን ለከናፍረ ጠቢብ
የሰነፍ ሰው ነገሩ በሩቅ ጎዳና እንደ ሚሸከ
ሙት እንደ ጽኑ ሸክም ያለ ነው ያ እንዲ
ያስጨንቅ ያስጨንቃል የብልህ ሰው ግን የ
ነገሩ መወደድ ያማረ ነው እገሌ ሲናገር ከ
ከንፈሩ ማር ጠብ ይላል ይባላል ።
፲፯ ቃለ ጠቢብ ይሰማዕ በውስተ እንግልጋ ። ወ
ነገሩኒ ይበውእ ውስተ ልብ ፤
የብልህ ሰው ነገሩ ባደባባይ ይሰማል እገሌ ይ
ስማን ያስታርቀን ይባላል ። ነገሩም ወደ ል
ብ ይገባል ።

፲፰ ከመ ቤት ምዝብርት ከማሁ ጥበብ በኀበ አብ
ዳን ወምክሩሰ ለአብድ ዘኢይትፈቀድ ነገር ።
አጽርና ቅጽር የሌላት ቤት እንዳትረባና እንዳ
ትጠቅም እንደዚሁም ሁሉ ጥበብ በሰነፎች ዘ
ንድ አትጠቅምም ። የሰነፍም ምክሩ የማይወ
ደድ ነገር ነው ።
፲፱ ከመ እግር ሙቁሕ ከማሁ ትምሕርቶሙ ለአ
ብዳን ፤ ወከመ ዘእሱር እዴሁ ዘየማን ከማሁ
ዕቡስ ልቦሙ ለአብዳን ።
የታሰረ እግር እንዳይወጣ እንዳይወርድም የሰ
ነፎችም ትምርት እንደዜሁ ነው ወጥተው ወር
ደውም አያስተምርዋትም ቀኝ እጁን የታሰረ
ም ሰው ስራ እንዳይሰራ የሰነፎችም ልባቸው
ጥበብን አያስብም ።
፳ ሰበ ይስሕቅ አብድ ያዐቢ ቃሎ ፤ ጠቢብሰ እ
ምዕፁብ ያክሞስስ ከናፍሪሁ ።
ሰነፍ ሰው ሲሥቅ አፉን ከፍቶ ይንከከል
ብልህ ሰው ግን በጭንቅ ከንፈሩን ይገልጻል
፳፩ ከመ ሠርጐ ወርቅ ከማሁ ጥበብ በኀበ ለ
ባዊ ፤ ወከመ ድልጕማ ውስተ እደ የማን
በዕንቀ፡ ፈርጽ የተጌጠ የወርቅ ቀለበት ደ
ስ እንዲያሰኝ እንደዚሁም ሁሉ ጥበብ ባዋ
ቂ ሰው ዘንድ ደስ ያሰኛል በቀኝም እጅ
እንዳለ እንደ ሐቲም ቀለበት ደስ ያሰኛል
፳፪ እግሩ ለአብድ ፍጡን ትገብእ ውስተ ቤት
ወብእሲሰ ዘበኵሉ ተጕድአ የኃፍር ገጾ።
ደንቆሮ ሰው ድምፅ ሳያሰማ ንገሩልኝም ሳይ
ል ወደ ሰው ቤት ፈጥኖ ይገባል ። በጥበብ የ
ተነከ ሰው ግን ድምፅ ሳያሰማ ንገሩልኝም
ሳይል አይገባም ።
፳፫ ወአብድሰ እምኆኅት ይሔውጽ ቤተ ባዕድ
ወብእሲሰ ጠቢብ አፍአ ይቀውም ።
ደንቆሮ ሰው በሉን ጠጡን እያለ አንገቱን
እያዘለቀ ብቅም እያለ የሰው ቤት ይመለከ
ታል ። ብልህ ሰው ግን በዳሬ ቆሞ ድምፅ ያሰ
ማል ንገሩልኝም ይላል ።
፳፬ አበዲሁ ለሰብእ እምአፍአ ትሰማዕ ፤ ወበኀበ
ጠቢብሰ ዕፁብ አስተሐቅሮ ።

የንደዚህ ያለ ሰው ድንቁርናው ከሩቅ ይሰ
ማል እንጌሌ የእርጎ ዝምብ ነው እርቃን እያ
ስጥልም ደጁን ዝጉት ይበላል በብልህ ሰው
ዘንድ ግን ድምፅ ሳያሰማ ንንሩልኝም ሳይል
መግባት ጭንቅ ነው።
፳፭ ወበኀበ ነኪር ዕፁብ ዝነገር፥ቃሎሙ ለጠቢ
ባን ድልው በመዳልው።
በብልሁ ዘንድ ልዩ በሚሆን፥በደንቆሮው ዘ
ንድም ድምፅ አሰምቶ መግባቱ ጭንቅ ነው
ዳግመኛም በደንቆሮው ዘንድ ልዩ በሚሆን
በብልሁ ዘንድ ድምፅ ሳያሰሙ ንገሩልኝም ሳ
ይሉ መግባቱ ጭንቅ ነው።የብልሆች ሰዎች
ነገራቸው በልክ ነው።
፳፮ ወለአብዳንሰ ውስተ አፉሆሙ ልበሙ፥ወም
ክሮሙ ለጠቢባን ቃለ አፉሆሙ።
የደንቆሮዎች ግን ልባቸው በፋቸው ነው ሳያ
ወጡ ሳያወርዱም ይናገራሉና።ዳግመኛም እ
ውቀታቸው በፋቸው ብቻ ነው እንጂ በል
ቡቸው የለም የብልሆች ሰዎች ግን ምክራ
ቸው ድንገት የተናገሩት ነገራቸው ሁሉ ነው።
፳፯ ሶበ ይረግሞ ኃጥእ ለጋኔን፤ለሊሁ ነፍሰ እን
ቲአሁ ይረግም።
ኃጥእ ሰው ክፉ ስራ ሰርቶ ጋኔን አሳተኝ
ቢል ራሱን መስደቡ ነው።
ሊሰርቅና ሊቀማ ሲሄድ እክሀደከ ሰይጣን አ
ቡነ ዘበሰማያት ማለት የሰማይ አባቴ ጋኔን
ነው ማለት ነው።የግብር ጋኔን ሆኖዋልና
ራሱን መስደቡ ነው።
፳፰ ወዘየሐሚ ለሊሁ ነፍሶ ያጌምን ወያጸልእ ር
እሶ በኀበ ኃደረ።
አሚተኛም ሰው ሰውነቱን ይበድላል በሄደበ
ትም ሁሉ ራሱን ያስጠላል እንጌሌ ቢያበሉት
ስ አሚታውን ይተው ይመስል ይባላል።

ምዕራፍ ፳፪

፩ ከመ ዕብነ ያላዕ ከማሁ ሀከይ በኀበ ነበረ
ወያፀርዕ ኵሎ በኃሣረ ሀኬቱ።
ሰነፍ ሰው በተቀመጠበት እንደ ዋሻ ደንጊ
ያ ነው። ዋሻ ደንጊያ እንዳይናወጥ ከመኝታ
ዬ ተነስቼ ስራ ልስራ አይልም ጉስቋላም በ
ሆነ ስንፍናው ሁሉን ያሰንፋል።
፪ ወከመ ፀፍዕ ግዱፍ ከማሁ ሀከይ በኀበ ሰከ
በ ኵሉ ዘቀተሎ ነገፈ እደሁ።
በተኛበትም ቦታ ሰነፍ ሰው እንደ ጣሉት ፈ
ርስ ነው ያ ከወደቀበት እንዳይነሣ ከመኝታ
ው አይነሳም በዚያው ሲገላበጥ ይውላል እ
ንጂ ይኸንም ስራ አልሰራ ብሎ ሲሰርቅ የገ
ደለው ሰው እጁን ከትቢያ ያራገፈ ንጹሕ እ
ንደ ሆነ ንጹሕ ነው።
፫ ኃፍረት ለአቡሁ ወልድ አብድ ወወለት እብ
ድ ኅሰርተ ትከውን።
ሰነፍ ልጅ ላባቱ አፍረት ነው ሰነፍ ሴት ል
ጅም ጉስቋላ ትሆናለች።
፬ ወወለትሰ ጠባብ ትወርሶ ለምታ ወእንተሰ ታ
ስተኃፍር ኃዘን ይእቲ ለወላዲሃ።
ልባም ሴት ልጅ ግን ባልዋን ገንዘብ ታደር
ገዋለች ዳግመኛም ገንዘቡን ትወርሰዋለች ሰ
ውን የምታሳፍር ሴት ልጅ ላባትዋ አዘን ናት
፭ ወበኵለሄ ተሐረትም ምክዕቢተ ወታስተኃፍ
ር አቡሃኒ ወታስተኃፍር ምታኒ ወዝልፍት።
በዚህም በወዲያኛውም ዓለም በሁሉ ዘንድ
ትጉሰቁላለች አባትዋንም ባልዋንም ታሳፍራ
ለች እንዲህም ያለች ሴት የተነቀፈች ነች።
፮ ከመ ዘይሰነቁ በቤተ ላሀ ከማሁ ዘይነግር ቃ
ሎ በኀበ ረከበ፡መቅሠፍት ወተግሣጽ በኵለ
ጊ ያጠብብ።
በለቅሶ ቤት መሰንቆ የሚመታን ሰው የሚ
ሰማው እንደሌለ እንደዚሁ ሁሉ ነገሩን እን
ዳገኘ የሚናገርን ሰው የሚሰማው የለም በ
ትርና ቁጣ ሁሉን ያሰለጥናል።
፯ ከመ ዘያስተጣግዕ አግልዕተ ከማሁ ዘይሜህ
ሮ ለአብድ አንቅሆ እምዓቢይ ንዋም ለዘ
ይነውም።
ተሰብሮ የተለያየን ገል አጣግቶ ውሀ እቀዳ
ለሁ የሚል ሰው እንዳይጠቀም ደንቆሮን አ
ስተምራለሁ የሚል ሰው አይጠቀምም ትም

ርቱን አይገዝለትምና ምነዋ ለደንቆሮ ባስተም
ረው ትለኝ እንደ ሆነ እስኪ ከሆነልህ የተኛ
ን ሰው ነገርኸን ነግረህ ነግረህ ከጽኑ እንቅ
ልፍ አንቃው ።
፰ ከማሁ ዘይነግሮ ለአብድ ከመ ዘይነግር ለድቁ
ስ ፣ ወሶበ አኅለቀ ነጊሮቶ ይብለከ ምንተ ትቤ
እንደዜሁ ሁሉ ለደንቆሮ የሚያስተምር ሰው
ለተኛ ሰው እንደሚነግር ያለ ነው ነግረኸው ነ
ግረኸው ከጨረስህ በኋላ ምን አልህ ይልኻል ።
፱ ብኪ ላዕለ ዘሞተ እስመ ኃለፈ ብርሃኑ ፣ ወብከ
ዮ ለአብድ እስመ አምሰጠ ልቡ ።
ለደንቆሮም ሰው አልቅስለት እውቀት ተለይቶ
ታልና ።
፲ ርቱዕ ትብክዮ ለዘሞተ እስመ አልቦ ምግባዕ
ለሞተ ሰው ታለቅስ ዘንድ የተገባ ነው ንሥሐ
የለውምና ።
፲፩ ወለአብድሰ ብክዮ በሕይወቱ እስመ ሐይው የ
አክዮ እምነ መዊት ።
ለሰነፍ ሰው ግን በሕይወቱ ሳለ አልቅስለት ከ
ሞት ሕይወት ከፍቶበታልና ።
፲፪ ብከዮ ለአብድ ወለኃጥእ በኵሉ መዋዕለ ሕይ
ወቱ ።
ዕውቀት ለሌለው ደንቆር ንስሐም ለማይገባ ኃ
ጥእ ባለ በዘመኑ ሁሉ አልቅስለት ።
፲፫ ኢታብዝኅ ተናግሮ ምስለ አብድ ወኢትሑር ም
ስለ ዘአልቦ ልብ ወተዐቀብ ከመ ኢያብእከ ውስ
ተ ጻሕብ ፤ ወከመ ኢትትኀየስ አንተ በዕበደ ዚ
አሁ ፤ ረኃቅ እምኔሁ ወታዐርፍ ነፍስከ ወይቀልለ
ከ ፤ ወአልቦ ዘትትቀነከይ አንተ በዕበደ ዚአሁ ።
ከደንቆሮ ሰው ጋራ ብዙን ነገር አትነጋገር
እውቀትም ከሌለው ሰው ጋራ አብረህ
አትሂድ ወደጽኑ መከራም እንዳያደርስህ
ተጠበቅ ነፍስ ገድሎ በተያዘ ጊዜ አንተስ
ከሱ ጋራ አብረህ አልነበርከም ተብለህ ትያ
ዛለህና በሱም ድንቁርና አንተ እንዳትነቀፍ
ከሱ ራቅ እንዲህ ያደረግህ እንደሆነ ሰውነ
ትኸን ከመከራ ታድናለህ ላንተም ይቀልኻል
ሸክም አድርጎት ይቀልኻል አለ በሱም ድን
ቁርና አንተ የምትጎዳበት ነገር የለም ።
፲፬ ምንት ይከብድ እምነ ዐረር ወምንት ስሙ ዘእ
ንበለ አብድ ።
ከርሳስ የሚከብድ ምን አለ እርሳስ ሲሉት ከበ
ዱ ይታወቃል ያ በተሸከሙት ጊዜ ጭንቅ እ
ንዲሆን ከሰነፍና ከደንቆሮ ሰው ጋራ መኖር ጭ
ንቅ ነው የሱስ ስሙ ሰነፍና ደንቆሮ ከመባል
በቀር ምንድር ነው ።
፲፭ ይኄይስ ትፁር ኖፃ ወጼው ወዘብርታት ወሐፂን
እምትንበር ምስለ አብድ ።
ከሰነፍ ከደንቆሮም ሰው ጋራ ከመኖር አሸዋን
ና ጨውን የብርት ወገን ብረትንም የብረትን
ም ወገን ብርትን መሸከም ይሻልኻል ፣ ዳግመ
ኛም ወዝብለታተ ሐፂን ይላል ።
፲፮ መሠንየ ማዕሠር ዘእሱር ውስተ ንድቀ ቅጽር
ወኢይትፈታሕ ቀኖጽሩ እመኒ አድለቅለቀ ከማ
ሁ ምክረ ጠቢብ ውስተ ልብ ጽኑዕ ።
ባጽርና በቅጽር ማከከል የተማገረና ያማረ ይ
ሎ ቅጽሩም ተናውጦ ቢወድቅ አብሮ እንዳይ
ወድቅ፣ ማገሩም እንዳይፈታ እንደዜሁም ሁሉ
በእውቀት በጸና ሰው ልቡና ያለ የብልህ ሰው
ምክር ጽኑ ነው ።
፲፯ ወኢይትፈታሕ ቀኖጽሩ ለዝሉፉ ፣ ለልብ ጽ
ኑዕ ወለምክረ ጠቢብ ፣ ወከመ ምረገ ኖፃ
በውስተ አረፍት ።
ቀኖጽሩም ለዘላለም አይፈታም በእውቀት የ
ጸና ልብና የብልህ ሰው ምክር ምሳሌያቸ
ው ከብና ይሎ ናቸው በግድግዳም ያለ ያ
ሸዋ ምርግ እንዲፍረከረክ እንዳይጸናም የሰነ
ፍም ሰው ምክር አይጸናም ።
፲፰ ወከመ ሐሠር ቅድመ ዓውሎ ፣ ዘኢይቀው
ም እምከመ መጽአ ነፋስ ፣ ከማሁ ሕሊናሁ
ለአብድ ፣ ውስተ ልበ ፈራህ ዘኢይቀውም ለ
እመ ከመበ ዘረገሞ ።
በነፋስም ፊት ያለ ገለባና እብቅ ነፋስ ሲመ
ጣ እንዲበተን እንደዚሁም ሁሉ የደንቆሮ
ም ሰው ምክሩ ይፈርሳል የሰደበው ሰው
የፈራ ሰውም ቢኖር በፈሪ ሰው ልብ የማይጸና

ነገር አለ። ዕዱ ዕዱን ሲሸሽ ባየው ጊዜ እሱ
ይሸሻል አይዞህ ወንድሜ ባለህ እርጋ ያለው እን
ደሆን ባንተ ሰኞ ነውን ምነው አንተ አትቆምም
ይለዋል ዳግመኛም ተማር ያለው እንደ ሆነ ም
ነው አንተ አትማርም ይላል ሙንንም ያለው
እንደ ሆነ አንተ አትመንንም ይላልና ።
፲፱ ዘይጐጽ ዐይኖ ፥ ያወርድ አንብዐ ፤ ወዘይጐጽ ል
ቦ ያርኢ ጥበበ ።
ዓይኑን የነካ ሰው እንባን ያፈሳል ልቡንም በ
ጥበብ የነካ ሰው ጥበብን ያስገኛል።
፳ ወዘወገሮን ለአዕዋፍ ይሰድዶን ፤ ወዘይዘረክዮ
ለዐርኩ ሰዐረ ተአኃሁ።
ወፎችን ጠጠር የጣለባቸው ሰው ያበራቸዋል
ወዳጁንም የሚላገድ ሰው ወዳጅነቱን ያጠፋል
፳፩ እመኒ መላሕከ መጥባሕተከ ላዕለ ዐርክከ
በወዳጅኽ ሾተልም ብትመዝበት አታጣውም
፳፪ ወእመኒ አዕበይከ አፉከ ላዕሌሁ ኢትቀብጸ
በከመ ይትፀረክከ ። እንበለ ዳዕሙ ለእመ ዘበ
ከይክሁ ወአዕበይከ አፉከ ላዕሌሁ ወጸዐልከሁ
ወለእመኒ ከሠትከ ሎቱ ምክሮ ወተንሕለው
ከሁ ወአሕመምከሁ ፤ በዝንቱ ነገር ይጐይይ
ኵሉ ዐርክ ።
አንድ ጊዜም ክፉን ነገር ብትናገረው ከወ
ዳጅነቱ አታጣውም ብትላገደው መላልሰህም
አጥንት ሰብረህ ብትሰድበው ምሥጢሩንም
ብትገልጽበት ምለህም ብትክዳው ታጣዋለህ
እንጂ መከራ ስንኳ ብታመጣበት አታጣውም
ምሥጢሩንም ቢገልጹበት ምለውም ቢክዱት
በዚህ ነገር ወዳጅ ሁሉ ይርቃል ።
፳፫ ወለእመኒ ነዳይ አንተ ሃይማኖተከ ዕቀብ ም
ስለ ቢጽከ ከመ ትትፈሣሕ ምስሌሁ አመ ት
ፍሥሕቱ ። እመኒ ተጸነሰ ተፀገሥ ምስሌሁ
ከመ ትትፈሣሕ ምስሌሁ አመ ይረክብ ር
ሰቶ ።
ምንም ደሀ ብትሆን ከባልንጀራህ ጋራ የተ
ጫወትኸውን ምሥጢር አታውጣበት ተድላ
ና ደስታን ባደረገ ጊዜ ከሱ ጋራ ደስ ይል
ህ ዘንድ ባጣ በተቸገረም ጊዜ ከሱ ጋራ ታገሥ
ርስቱን ሹመቱንም አገኝቶ ደስ ባለው ጊዜ
ከሱ ጋራ ደስ ይልህ ዘንድ ።
፳፬ ለእሳትኒ ይቀድሞ ተነ ጢሱ ፤ ከማሁ ለደምኒ
ይቀድሞ ላኊ ወጋዕዝ ።
የእሳት የጢሱ ትንታ ከመንደዱ ይቀድማል
እንደዜሁ ሁሉ በሰይፍ ተቀራዶ ደም ከመፍ
ሰሱ አስቀድሞ ጠብና ክርክር ይቀድማል ።
፳፭ ሠውሮቶ ለዐርክየ ኢየኃፍር ። ወኢይትኀባእ
ኒ እምቅድመ ገጹ ፤
ወደኔ ቢመጣ ወዳጄን ኑር ማለትን አላፍርም
ታሪክ ድምትርያስ ድምጥርያስ ይለዋል የጽ
ርዕ ንጉሥ ነው አለቃም ነው ይሉታል ጠ
ጅ አሳላፊው ተጣልቶ ሄዶ በኢያሱ ሲራክ
ቤት ተሠውሮ ኖረ ከብዙ ዘመን በኋላ ታርቆ
ወደ ጌታው ቤት ገባ የት ነበርህ አለው በኢ
ያሱ ሲራክ ቤት ነበርሁ አለው ወዳጄ ስለው
እንዴህ አደረገኝ ብሎ አምጥቶ አሥሮ አግ
ዘታል ። ዳግመኛም ወዳጄን ኑር ማለት አላ
ፍርም በል ። ከፊቱም እንዳያየኝ አልሠወርም
፳፮ ወእመሰ እኪት ትረክበኒ በእንቲአሁ ። ኵሉ
ዘሰምዐ የዐቅብ ርእሶ እምኔሁ ፤
እሱም ነግሮብኝ መከራ ካገኘችኝ ይኸን የሰማ
ሰው ሁሉ ከሱ ራሱን ይጠብቃል እንጂ እ
ኔ ምን እጐዳለሁ ። ዳግመኛም ምን እጐዳለሁ
በል ።
፳፯ መኑ ይሰይም ሊተ ዐቃቤ ለአፉየ ፤ ወማኅተመ
ጥበብ ዲበ ከናፍርየ ከመ ኢይደቅ ቦቱ ወ
ከመ ኢትቅትለኒ ልሳንየ ።
ላንደበቴ ጠባቂ ማን በሰጠኝ ነበር ለከንፈሬ
ስ የጥበብ ፍጻሜ የምትሆን አርምሞን ማን
በሰጠኝ በሊህ ክፉ ነገር ተናግሬ እንዳልጠፋ
አንደበቴም ክፉን ነገር ተናግሮ መከራ እንዳ
ያመጣብኝ ።

ምዕራፍ ፳፫ ።

፩ እግዚኦ አቡየ ወአምላከ ሕይወትየ ፤ ኢ
ትግድፈኒ በምክረ ዚአሆሙ ወኢትኅድገኒ እ
ደቅ በሙ ።

አቤቱ አባቴ የሰውነቴም ፈጣሪዋ እሊህ በተ
ናገሩት ምክር በመከራ አትጣለኝ በሊህም እ
ጠፋ ዘንድ አትለየኝ ፤
፪ መኑ ይጌሥጽ ሊተ ለልብየ ። ወመኑ ይሜሕራ
ሊተ ጥበበ ለሕሊናየ ከመ ይኅድገኒ እበድየ
ወከመ ኢይማዑኒ በዘይነብቡ ላዕሌየ ።
እፊት ምን ባይ ልቤ ያላሰበውን ይናገሩልን
ነገር ግን ልቤን ግን በገሠጸልኝ አሳቤንስ ግ
ን ጥበብ በደረገልኝ ድንቁርናዬ ስንፍናዬም
ይርቅልኝ ዘንድ በኔም ክፉ ተናግረው ድል
እንዳያደርጉኝ ፤
፫ ወከመ ኢይብዝኅኒ ጌጋይየ ። ወከመ ኢትፈድ
ፍድ ኃጢአትየ ። ወከመ ኢይደቅ ቅድሜሆ
ሙ ለፀርየ ፤ ወኢይትፈሥሑ ጸላእትየ ዲቤየ ።
በደሌም እንዳይበዛብኝ ኃጢአቴም እንዳይበ
ረክት በጠላቶቼም ፊት እንዳልወድቅ ጠላቶ
ቼም በኔ ጥፋት ደስ እንዳይላቸው ።
፬ እግዚእየ ወአቡየ ወአምላከ ሕይወትየ ፤ ኢታ
ምጽእ ሊተ ዘያስሕታ ለፀይንየ ።
አቤቱ ጌታዬ የሰውነቴም ፈጣሪዋ ዓይኔን የሚያ
ስት የመልከ መልክም ሴት መልክ አታሳየኝ ፤
፭ ወአሰስል ፍትወተ እምኔየ ።
ክፉ ፈቲውንም አርቅልኝ ፤
፮ ጽጋብ ኢይምጽአኒ ወፈሐል ኢይክርየኒ ወለ
ነፍስ እኪት ኢትመጥወኒ ።
ቁንጣን አያቀናጣኝ ዝሙትም አይጽናብኝ ፤
ለክፉም ሴት አሳልፈኽ አትስጠኝ ።
፯ ስምዑኒ ደቂቅየ ተግሣፀ አፉየ ወዘሰ ዐቀበ ቃል
የ ኢይደኀፅ ፤ ወዘአጽንዐ ከናፍሪሁ ኢይወድቅ
ልጆቼ ከንደበቴ የተገኘውን ምክር ስሙኝ ፤ ነገ
ሬንም ሰምቶ የሚጠብቅ ሰው አይሰናከልም ፤
ነገሩንም መጥኖ የሚናገር ሰው በመከራ አይወ
ድቅም
፰ ኃጥእ ወዕቡይ ወፀአሊ ይትዐቀፉ በሙ ።
መጥኖ የማይናገር ሰውና ትቢተኛ ተሳዳቢም
ሰው ባንደበታቸው ይሰናከላሉ ።
፱ ወልድየ ኢታልምድ መሐላ ለአፉከ ወስሞ ለ
ቅዱስ ኢትዝክር ሰበ ትምሕል ።
ልጄ ላንደበትህ ማላን አታስለምድ በማልህም
ጊዜ የእግዚአብሔርን ስም ባሰት አትጥራ ።
፲ ከመ ገብር ዘኵሉ ጊዜ የሐትትዎ ወይቀሥፍዎ
ኢይጸምም ፤ ቀሳሊሁ እምሥጋሁ ከማሁ ዘይ
ዜክር ስሞ ለእግዚአብሔር ዘልፈ እንዘ ይምሕ
ል ፤ ኢይነጽሕ እምነ መቅሠፍት ።
ጥዋትና ማታ ዕዳውን እየመረመሩ የሚገርፉት
ባርያ ቍስሉ ከሥጋው እንዳይደርቅ እንደዜሁ
ም ሁሉ ዘወትር ሲምል የእግዚአብሔርን ስም
ባሰት የሚጠራ ሰው ከመቅሠፍት አይድንም
፲፩ ብዙኅ ጌጋዩ ለብእሲ መሐሊ ወኢየኃልቅ መ
ቅሠፍተ ቤቱ ወእመኒ ረስአ ኃጢአቱሰ ኢይት
ኀደግ ። ወእመኒ ተጸመመ ከዕበተ ይከውኖ ጌ
ጋዩ ወኢይጸድቅ በዘመሐለ ፤ እስመ ምሉዕ ፍ
ዳሁ ዲበ ቤቱ ።
ለማለኛ ሰው ዕዳው ብዙ ነው መቅሠፍትም ከ
ወገኑ ከቤቱ አይርቅለትም ፤ ቢያረጅም ኃጢአ
ቱ አይቀርም ምንም ቢደክም ያንደበቱን አይ
ተውምና ፤ ንስሐም አልገባም ብሎ ቸል ቢል በ
ደሉ እጽፍ ይሆንበታል ፤ በማለበትም እውነተኛ
አይባልም እገሌ መሐላ ፋት ነው ይባላል እንጂ
በቤቱ በወገኑም የሚታዘዝበት መቅሠፍት ብዙ
ነውና ።
፲፪ ቦ ቃል እንተ ታመጽእ ለሞት ፤ ወኢትኄሉ ው
ስተ ርስተ ያዕቆብ ፤ ዝንቱ ኵሉ ኢሀለወ ኀበ ጻ
ድቃን ፤ ወኢይትዐቀፉ በኃጢአት ።
ሞትን የምታመጣው ነገር አለች ይችውም መ
ላ ነች በያዕቆብ ርስትና ሕግ ኃጢአቱም መቅ
ሠፍቱም የለም ይኽ ሁሉ በጻድቃን አይታዘዝ
ም በኃጢአትም አይሰናከሉም
፲፫ ነገረ ስላቅ ኢይጸእ እምአፉከ እስመቦ ውስቴ
ቱ ብዙኅ ኃጢአት ።
የዋዛና የዘበሬታ ነገር ካንደበትኽ አይውጣ በዋ
ዛ አነጋገር ብዙ ኃጢአት አለበትና ።
፲፬ ተዘከሮሙ ለአቡከ ወለእምከ ወተፀመድ መኳ
ንንቲከ ወኢትስሐት በቅድሜሆሙ ወኢትልሳ
ሕ በእበድከ ከመ ኢትበል ሶበ ኢተወለድኩ
ወከመ ኢትርግም ዕለተ ልደትከ ።

አባትህና እናትህን በምግብ አስባቸው ለመኳ
ንንት ለመምራንም ተገዛ በፊታቸውም አትሳ
ት በስንፍናህና በድንቁርናኽም እንዳትነቀፍ ሁ
ን የማይገባ ስራ ሠርተኽ መከራ መጥቶብህ ባ
ልተፈጠርሁ በተሻለኝ ነበር እንዳትል የተወለ
ድኽባትንም ቀን እንዳትረግም እንደ ኢዮብ፤
ኢዮብ ፫ እስከ ፱።እንደ ኤርምያስ፤ኤር ፳ ፲፬
፲፭ ብእሲ ዘልሙድ ስላቀ ኢይጠብብ አምጣነ ሕያ
ው ውእቱ ።
ዋዛንና ዘበሬታን የለመደ ሰው ብልህ አይሆንም
፲፮ ክልኤቱ እሙንቱ እለ ያመጽእዋ ለኃጢአት ወ
ወሣልሰሙ ያመጽኢ ለሞት፤ነፍስ መዐትም ዘይ
ነድድ ከመ እሳት፤ወኢትቄርር እስከ ታሠጥሞ
ወብእሲኒ ዘይዜሙ በነፍስተ ሥጋሁ፤ኢየኃድ
ግ እስከ ያነድዳ ለእሳት ።
መከራን የሚያመጥዋት ሁለት ናቸው፤በኃጢ
አት የምትመጣ ስለሆነ መከራን ኃጢአት አላ
ት ሶስተኛቸው ግን ሞትን ያመጣታል፤ መጀ
መሪያው እንደ እሳት የሚናደድ እሱንም እስከ
ታጠፋው ድረስ፤ቁጣው የማትበርድለት የቁ
ጡ ሰውነት ነች፤ሁለተኛው በሰውነቱ የሚሴስ
ን ሰው የሐልዮውን ወደገቢር እስኪያደርሰው
ድረስ ኃጢአትን አይተውም ።
፲፯ ለብእሲ ዘማዊ ኵሉ እክል ይጥዕሞ ወኢየአ
ርፍ እስከ አመ ይመውት ።
ሶስተኛው ለሴሰኛ ሰው ሁሉ እህል ይጣፍጠ
ዋል ዳጉሳውንና እንግርዳዱን ንፈቱንም ቢሰ
ጡት ሳያውቀው ደስ ብሎት ይበላዋልና ።ዳ
ግመኛም ለዘማዊ ሰው ሁሉ ሴት ይመስለዋል
እስኪሞትም ድረስ ከዝሙት አያርፍም ።
፲፰ ብእሲ ዘይትፋለስ እምነ ምስካቢሁ ወይብል
በልቡ አልቦ ዘይሬእየኒ ጽልመት ብሔር ወ
አረፍት ይሜውረኒ ምንተ እፈርህ እንከ ወአ
ልቦ ዘየአምረኒ ወልዑልኒ ይረሥዕ ሊተ ኃጢ
አትየ ወኢይዜከረኒ ።
ሚስቱን ትቶ ወደ ጐልማሳ ሚስት የሚሄድ
ሰው በልቡም የሚያየኝ የለም የሚያየኝም አ
ይኑር የሚል ጊዜው ጨለማ ነው አጥርና ቅ
ጥር ግድግዳም ይጋርደኛል ግድግዳስ ከሠወ
ረኝ እንግዲህ ምን እፈራለሁ የሚያውቀብኝም
የለም ልዑል እግዚአብሔርም ኃጢአቴን ይ
ረሳልኛል እንጂ አያስብብኝም ይላል ።
፲፱ ወዳዕሙ ዓይነ ሰብእ ይፈርህ ኢይርእዮ ወኢ
የአምር ከመ ዓይነ እግዚአብሔር ይበርህ እ
ምእዕላፍ ፀሐይ ወይሬኢ ኵሎ ምግባር ለእጓ
ለ እመሕያው ወየአምር ኵሎ ዘይገብር ጽሚተ
ነገር ግን የሰው ዓይን እንዳያየው ይፈራል ።
ዕልፍ ፀሐይ የለም እንጂ ዕልፍ ፀሐይ፡ቢኖ
ር የእግዚአብሔር ዓይን ከዕልፍ ፀሐይ ይልቅ
እንዲበራ አያውቅም ።የሰውንም ሥራውን ሁ
ሉ እንዲያይ ሠውሮም የሚሠራውን ሁሉ እ
ንዲያውቅ ይህ ሰው አያውቅም ።
፳ ወከመዝ ይሬስዮ እምከመ አኅለቀ ።
እንዲህ አድርጎ ሰው ሥራውን ከጨረሰ በኋ
ላ እግዚአብሔር ይፈርድበታል ።
፳፩ ወበማዕከለ ሀገር ይትቤቀሎ ወእንተ ኢተኀዘ
በ ያሠግሮ ።
በሰውም መካከል ይበቀለዋል ባላሰበውም ሰዓ
ት ያጠፋዋል ።
፳፪ ወከማሁ ብእሲትኒ እንተ ተኀድግ ምታ ወት
ወልድ ወራሴ በዲበ መሐዛ፤
ባሏንም ትታ ወደ ቆንጆ ባል የምትሄድ ሴት
እንደዚህ ነች፤ በባሏም ላይ ከውሽማዋ የባ
ሏን ገንዘብ የሚወርስ ልጅ ትወልዳለች ።
፳፫ አሐቲ ክሕደት በእግዚአብሔር ወካልዕታ ዐ
ለወቶ ለምታ ወሣልስታ ሰረቀት በዝሙታ ወ
አቀመት ውሉደ እምላዕለ መሐዛ ።
እንዱን ኃጢአቷን አመጣ ዳግመኛም አሐተ
ክሕደት ይላል፤እግዚአሔርን አንዲት ክሕደ
ትን ካደችው ዘእግዚአብሔር አስተጻመረ ሰብ
እ ኢይፍልጥ ያለውን ማፍረስ ነውና፤ማቴ
፲፱ ፮ ሁለተኛውን ኃጢአቷን አመጣው ባሏ
ን ካደችው፤ዳግመኛም ቃል ኪዳኑን ካደች
ው ብእሲ ወብእሲትኒዱ ሥጋ እሙንቱ ያ
ለውን ማፍረስ ነውና ። ዘፍጥ ፪ ፳፬ ።ማቴ
፲፱ ፭ ።ሶስተኛውን ኃጢአቷን አመጣ በዝሙ

ቷ ልጅ ወለደች ፡ ዳግመኛም የባሏን ገንዘብ
ሠርቃ ልጅዋን አሳደገች በባሏም ላይ ከውሽ
ማዋ ልጅ ትወልዳለች ።
፳፬ ለእንተ ከመዝ ያኅስርዋ ወትትቀሠፍ በውሉዳ
እንደዚህ ያለችውን ሴት ሥላሴ ያወላድ መ
ከን ያደርጓታል ልጆቿም ሞተው ታዝናለች ።
፳፭ ወይሜረዉ ዘርአ ወፍሬሃ ወኢይፈርዩ አዕጹ
ቂሃ ።
የልጅ ልጆችዋ ልጆችዋም ይቀሠፋሉ ልጆ
ቿም ልጆችን አይወልዱም ።
፳፮ ወርጉመ ይከውን ዝከራ ወ፡ተወርስ መርገመ
ለቤታ ወኢየኅልቅ ለዝሉፉ መርገማ ወኀሣሬ
ሕም አጠራርዋም ርጉም ይሆናል ወገንዋን
ም ርጉም ታሰኛለች መርገምዋም ከጉስቁል
ናዋ ጋራ ለዘላለም አይጠፋም ።
፳፯ ወየአምሩ እንከ ኵሉ ዘርእያ ከመ አልቦ ዘ
ይኄይስ እምፈሪሀ እግዚአብሔር ወአልቦ ዘ
ይጥዕም እምነ ዐቂበ ትእዛዙ ለእግዚአብሔር
ያያትም ሁሉ እግዚአብሔርን ከመፍራት የሚ
በልጥ እንደሌለ ያውቃል ዳግመኛም ያያት
ሁሉ ይቺ ሴት እንጂ እንዲህ የሆነች እግዚ
አብሔርን ባትፈራ ነው ብሎ አብነት ያደር
ጋታል ፤ እግዚአብሔርን ከመፍራት የሚበልጥ
የለምና የእግዚአብሔርንም ሕጉን ከመጠበቅ
የሚሻል የለምና ።

ምዕራፍ ፳፬ ።

፩ ጥበብ ትዌድስ ነፍሰ ወትትሜካሕ በማእከለ
አሕዛብ ።
ጥበብ ትዌድስ ርእሳ ይላል ።
ወልድ ራሱን በተዋህዶ ያከብራል በሰብአ አ
ርድእትም መካከል አነ ወአብ አሐዱ ንሕነ
ዮሐ ፲ ፴ ። አነ በአብ ወአብ ብየ እያለ ይ
መካል ። ዮሐ ፲፬ ፲ ።
፪ ውስተ ማኅበረ ልዑል ትከሥት አፉሃ ወትት
ሜካሕ በቅድመ ኃይሉ ።
በልዑል እግዚአብሔርም ማኅበር በሐዋርያት
መካከል ዘርእየ ኪያየ ርእዮ ለአቡየ እያለ ነ
ገሩን ይጀምራል ፡ ዮሐ ፲፬ ፱ ። ከሀሊነቱን
ም በሚገልጽባቸው ዐምዕመናን መካከል ይ
፫ መካል ።
አንሰ እምአፉሁ ለልዑል ወፃእኩ ወከመ ጊ
ሜ ከደንክዋ ለምድር ።
ወፃእኩ እምኅበ አብ ወመጻእኩ ውስተ ዓለ
ም እያለ ያስተምራል ። ዮሐ ፲፮ ፳፰ ። ምድ
፬ ርንም እንደጉም በምላት ሸፈንኋት አለ ።
አንሰ ውስተ ሰማያት ኅደርኩ ወመንበርየኒ
ውስተ ዐምደ ደመና ።
እኔ በሰባቱ ሰማያት በምላት እኖራለሁ ዙፋኔ
ም በዐምደ ደመና ይኖራል ሁለተኛም ትር
ጓሜ ፡ ሥጋ ማርያምን ተዋህጄ ዙፋኔ በዐምደ
ደመና ይኖራል ሶስተኛም ዙፋኔ በኪሩቤል ላ
፭ ይ ነው ።
ወዖድኩ ባሕቲትየ አጽናፈ ሰማይ ወእንሶሰ
ውኩ ውስተ ዕመቀ ቀላይ ።
አራቱንም ማዕዘነ ዓለም ብቻዬን ዞርሁ በም
፮ ላት ነው በውቅያኖስም ጥልቅ ተመላለስሁ
ወመልዕልተ ማዕበለ ባሕርኒ ወውስተ ኵሉ
ምድር ወኢያጥረይኩ በውስተ ኵሉ አሕዛብ
ወውስተ ኵሉ ሕዝብ ።
በባሕርም ማዕበል ላይ ተመላለስሁ ። ማቴ ፲፬
፳፭ ማር ፮ ፵፰ ፡ ዮሐ ፮ ፲፱ ። በየብስም ሁሉ
፴፫ ዓመት ከ፫ ወር ኖርሁ በአሕዛብ ሁሉ
በሕዝብም ሁሉ ዘንድ ከምስት ሽሕ ከአምስ
ት መቶ ዘመን አስቀድሞ የባሕርይ ተዋህዶ
ን የጸጋንም ተዋህዶ ገንዘብ አላደረግሁም
ዳግመኛም አምስት ሽሕ ከምስት መቶ ዘመ
፯ ን ሲፈጸም ገንዘብ አደረግሁ ።
ወእምድኅረዝ ኵሉ ዕረፍተ ኃሠሥኩ ። ውስ
ተ ርስተ መኑ እንከ አኅድር ፤
የባሕርይ ተዋህዶን የጸጋንም ተዋህዶ ፈልጌ
የማን ሥጋ ልዋሀድ አልሁ ፤ የጸጋ ተዋህዶ
ያለው ጌታ ሰው ከሆነ በኋላ ምእመናንን የ
፰ ሚዋሀዳቸውን ተዋህዶ ነው ።
ወእምዝ አዘዘኒ ፈጣሬ ኵሉ ወአዕረፈ ሊተ

ፈጣሪ መንበርየ ወይቤለኒ ኀበ ያዕቆብ ኅድሪ
ወበውስተ እስራኤል ተዋረሲ።
ከዚህም በኋላ ሁሉን የፈጠረ እግዚአብሔር
አዘዘኝ የፈቃድ ተአዝዞ አለና፤ሰማዕኩ እንዘ
ይኤዝዞ እግዚእ ለእግዚእየ ወይብሎ ኅልፍ
እንተ ፺ አናቅጸ ሰማያት፤ወረደ ዲቤሁ ለመ
ልአከ ሞት እንዲል ዕርገተ ኢሳይያስ፤የምዋ
ህደውንም ሥጋ አዘጋጀልኝ።ያዕቆባዊ ሥጋ
ንም ተዋሀድ አለኝ፤ከእስራኤልም በነሣሽው
ሥጋ ሁሉን ግዛ አለኝ።
፱ እምቅድመ ይትፈጠር ዓለም ፈጠረኒ፤ወኢይ
ጠፍእ ለዝሉፉ ወለዓለመ ዓለም።
ዓለም ሳይፈጠር ሰው እንድሆን አደረገኝ ሰው
መሆኑ ቀድሞ ስለታወቀ ነው።ሁልግዜም ለዘ
ለዓለም አልለይም፤በኢጥፍአት እንዲል።ሃይ
ማኖተ አበው።
፲ ወተለከእኩ በውስተ ደብተራሁ ቅዱስ በቅድ
ሜሁ፤ወውስተ ጽዮን አስመኩ።
በቅድስት ማርያም ማኅፀንም በሱ ፈቃድ በ
ሥጋ ተሳልሁ ተቀረጽሁ፤በድንግልም ማኅፀ
ን ዘጠኝ ወር ከምስት ቀን አደርሁ ጽዮን እ
ንጂ ማለት መጠጊያ ማለት ነው፤እመቤታ
ችንንም የሥጋና የነፍስ መጠጊያ ሲላት ጽዮ
ን አላት።ሁለተኛም ተልእኩ ይላል።በደብ
ተራ ኦሪትና በቤተ መቅደስ አገለገልሁ፤ወተ
ንሥአ ያንብብ ወወሀብዎ መጽሐፈ ኢሳይ
ያስ ነቢይ ይለዋልና። ሉቃ ፬ ፲፯ ፲፯ ሶስተ
ኛም በመስቀል ተሰቀልሁ፤መስቀልን ጽዮን
አለው ሁሉ መስቀል ኃይልነ መስቀል ጸወን
ነ ይለዋልና።
፲፩ ወከማሁ ውስተ ሀገርኒ ቅድስት አዕረፍኩ፤
ወበኢየሩሳሌምኒ ምኵናንየ ኀበ አኰንኒ።
እንደዚሁም ሁሉ በቅድስት ማርያም ማኅፀን
ዘጠኝ ወር ከምስት ቀን አደርሁ፤ኢየሩሳሌም
ማለት ሀገረ ሰላም ማለት ነው እመቤታችን
ንም ብኪ ድኅነ ዓለም ወበወልድኪ ኮነ ሰላም
ይላታልና፤ሁለተኛም አብ ባስገዛኝ በደብተራ
ኦሪትና በቤተ መቅደስ አገለገልሁ ሶስተኛም
አብ ባስገዛኝ በመስቀል ተሰቀልሁ፤አራተኛም
ኀበ አኰንኑኒ ይላል አይሁድ የተሣልቆ አገ
ዛዝ ባስገዙኝ በመስቀል ተሰቀልሁ።
፲፪ ወአብቈልኩ ሥርውየ በውስተ ሕዝብ ክቡድ፤
በውስተ መክፈልተ እግዚአብሔር፤ወበውስተ
ርስቱ።
በብዙም ወገን መከከል፤በእግዚአብሔር ወገ
ኖች በሐዋርያት ዘንድ በርስቱም በሰብአ አ
ርድእት መከከል ቅድምናዬን ተናገርሁ።
፲፫ ወከመ ዕፀ ቄድሮስ በውስተ ሊባኖስ ተለዐልኩ
ወከመ ዕፀ ቄጵርስስ በውስተ አድባረ ኤርሞን።
በደጋ ያለ ዝግባ በኤርሞንም ያለ ሰኖባር የ
ሚባል ዛፍ። ልዑል እንደሆን ልዕልናዬን ተ
ናገርሁ።
፲፬ ወኖኅኩ ከመ በቀልት ኀበ ዘድንጋገ ማይ ወ
ከመ ጽጌ ረዳ ዘውስተ ኢያሪኮ ወከመ ዕፀ ዘ
ይት ሠናይት ዘውስተ ገዳም፤ወዐበይኩ ከመ ጳ
ላጢኖስ።
በውሀም ዳር ያለ ዘንባባ ልዑል እንደሆን ል
ዕልናዬን ተናገርሁ፤በኢያሪኮም ያለ ጽጌ ረ
ዳ መዓዛው ደስ እንዲያሰኝ መዐዛ ትምርቴና
መዐዛ ትሩፋቴ ደስ ያሰኛል በምድረ በዳም ያለ
ያማረ ዘይት ደስ እንዲያሰኝ፤ደስ ያሰኛል
እንደ ገውህም ያለ ገናንነቴን ተናገርሁ።
፲፭ ወጥዕመ መዐዛየ ከመ ቀናንሞስ ወከመ አስጳ
ዳቶስ ወከመ መዐዛ ዕፍረት ቅድው ኮነ መዐዛየ
ወከመ ከልበኔ ወከመ እንከሶ ወከመ ሰጡቃ
ጢ ወከመ ጢስ ስኂን በውስተ ደብተራ።
ዶርሰኒ ቀሰፈደሪራም መዓዛው ደስ እንዲያሰኝ
መዓዛ ትምርቴም መዓዛ ትሩፋቴም ደስ ያሰ
ኛል እንዳማረ እንደ ተወደደም ሽቱ መዐዛ
እንደ ልባንጃም እንደ ጥርኝና እንደ ሚዓ
ም በደብተራ ኦሪትም እንዳለ ነጭ ዕጣን መ
ዐዛ ያማረ የተወደደም ሆነ።
፲፮ ወኖኃ አዕፁቅየ ከመ ዕፀ ጠርቤንቶስ ወአዕጹ
ቅየኒ አዕጹቀ ክብር ወስብሐት።
ልጆቼ ሐዋርያትም ልዑል እንደ ሚሆን ቡ
ጣም እንጨት ልዑላን ሆኑ።ልጆቼም ሰብ

አ አርድእት ክብር የክብር ክብርም ያላቸ
ው ናቸው፤
፲፯ አንሰ ከመ ፀፀደ ወይን ሠረጽኩ ሞገሰ ።
እንደ ተክል በቃም የተወደድሁ ሆኜ ተገ
ኘሁ ።
፲፰ ወፍሬየኒ ፍሬክብር ወስብሐት ወብዕል ወሞገስ
ፍሬ ነገሬም ወንጌል ክብርን የክብር ክብርን
ም ብዕል ነፍስንም ባለምዋልነትንም የምታ
ገኝ ናት ።
፲፱ ንዑ ኀቤየ ኵልክሙ እለ ትፈቅዱኒ ወትጸግ
ቡ እምነ ቀምሐየ ።
የምትወዱኝ ሁሉ ወደኔ ኑ ከፍሬ ነገሬም ት
ጠግባላችሁ ።
፳ እስመ ይጥእም እምነ መዓር ዝክርየ ወእም
ነ ሦከር ርስትየ ።
ዝክርነቴ ከማር ርስትነቴም ከሸንኮር ይልቅ
ደስ ያሰኛልና ።
፳፩ ወእለኒ ይበልዑኒ ኢይጸግቡኒ ወእለኒ ይሰት
ዩኒ ኢይረውዩኒ ።
የሚማሩኝም ሥጋዬና ደሜንም የሚቀበሉ
አይሰለቹኝም ።
፳፪ ወዘኒ ይሰምዐኒ ኢይትኀፈር ወኢይስሕቱ እ
ለ ሊተ ይትቀነዩ ።
ነገሬንም የሚሰማኝ ሰው አያፍርም ለኔም
የሚገዙ ሰዎች አይስቱም ።
፳፫ ዝኵሉ ነገር ዘመጽሐፈ ሕጉ ለልዑል ሕግ
ዘአዘዘነ ሙሴ ።
ይህ ሁሉ የሥጋዌ ነገር የልዑል እግዚአብ
ሔር ሕጉ በተጻፈበት በኦሪት ተጽፏል ዘዳግ
፴፫ ፴፬ ይኸውም ሙሴ ያዘዘን ሕግ ነው ።
፳፬ ወርስቶሙ ለማኅበረ ያዕቆብ ።
የያዕቆብም ልጆች ርስታቸው ሕጋቸውም የ
ተጻፈበት መጽሐፍ ነው ።
፳፭ ዘይመልዕ ከመ ተከዚ ኤፌሶን ለጥበብ ወከ
መ ተከዚ ጤግሮስ በወርኃ ኒሳን ፤
እንደ ኤፌሶን ፈሳሽ በሚያዝያም እንደ እ
ሚመላ እንደ ጤግሮስ ፈሳሽ ወንጌልን በ
ዝታ እንድትነገር የሚያደርግ እሱ ነው ።
፳፮ ወይመልእ ከመ ተከዚ ኤፍራጥስ ለምክር
ወከመ ተከዚ ዮርዳኖስ በመዋዕለ ማእረር ።
እንደ ኤፍራጥስም ፈሳሽ፤ስንዴ በሚመላበት
ወራት እንደሚመላ ዳግመኛም በዘመነ ክረም
ት እንደሚመላ እንደ ዮርዳኖስ ፈሳሽ ወንጌ
ልን በዝታ እንድትነገር የሚያደርግ እሱ ነው
፳፯ ዘይከሥታ ከመ ብርሃን ለጥበብ፤ወከመ ተከ
ዚ ግዮን በመዋዕለ ማእረረ ቀሥም ፤
ወንጌልን እንደ ብርሃን የሚገልጻት እሱ ነው
የግዮንም ፈሳሽ ወይን በሚለቀምበት ወራ
ት እንዲመላ፤በዝታም እንድትነገር የሚያደ
ርጋት እሱ ነው ፤
፳፰ ቀዳማዊኒ ኢፈጸመ አእምሮታ፤ወደኃራዊኒ
ኢረከበ አሠረ ።
ከአዳም እስከ ጴጥሮስ፤ከጴጥሮስም እስከ ም
ጽአት፤ባሕርዩን መርምሮ ያወቀ የለም ።
፳፱ ይበዝኀ እምነ ማየ ባሕር ሕሊናሃ ።ወየዐምቅ
እምነ ቀላየ ባሕር ምክሩ ።
መታሰብዋ ከብዙ ውሀ ይልቅ ይበረክታል
ነገርዋም ወንጌል ከውቅያኖስ ውሀ ይበዛል
ዳግመኛም ምክርዋ ብዙ ነው ።
፴ ወክነኒ ከመ ውሒዘ ማይ ዘይወጽእ እምነ ተ
ከዚ ።ወከመ ምንኅር በአኩ ውስተ ገነት ።
የተሰጠኝም ሀብት ከወንዝ ወጥቶ እንደሚ
ፈስ እንደ መስኖ ውሀ ሆነልኝ አለ ሲራክ
የመስኖም ውሀ ወደ መስኖ እንዲገባ በምእ
መናን አደርሁ አለ ክርስቶስ ።
፴፩ ወእቤ ከመ እስቅያ ለገነት ።ወአርውዮ ለዓ
ፀደ ሐምልየ ።ወክነኒ ዝንቱ ሙሐዝየ ከመ
ተከዚ ።ወፈለግየኒ ከነኒ መጠነ ባሕር ።
የሕጌ ማደሪያዎች ምእመናንንም አስተምራቸ
ው ዘንድ ላስተምራቸው አልሁ አለ ክርስ
ቶስ ።ይኸም የተሰጠኝ ሀብት እንደ ፈሳሽ በ
ዛልኝ አለ ሲራክ ።
፴፪ ወዓዲ አበርሃ ለጥበብ ከመ ጎሕ ።ወአርእያ እ
ስከ ነዋኅ ።
አሁንም ወንጌልን እንደ ብርሃን ገልጬ ።በሩቅ
ማዕዘን እንድትነገር አደርጋታለሁ አለ ክርስቶስ

፴፫ ወእሰውጣ ለትምሕርት ከመ ተነብዮ ።ወአነ
ብሬ ለውሉደ ውሉድ ወለዓለመ ዓለም ።
መንፈስ ቅዱስንም ከሙሴ ለኢያሱ ከኤልያስ
ም በኤልሳዕ እንዳደረ ።ከንዱ ባንዱ እንዲያድ
ር አደርጋለሁ ።ዘዳግ ፴፭ ፱ ፪ ነገሥ ፪ ፱ ፲ ፲፭
፴፬ ናሁ ርእዩ ከመ አኮ ለባሕቲትየ ዘጻመውኩ
አላ ለኵሎሙ እለ የኃሥሡኒ ።
እነሆ የደከምሁት ድካም ለብቻዬ እንዳይደለ
እዩ ለሚፈልጉኝም ሰዎች ሁሉ ነው እንጂ ።

ምዕራፍ ፳፭ ።

፩ በእሉ ሠለስቱ ሠነይኩ ወቆምኩ ሠናየ
ቅድመ እግዚአብሔር ወቅድመ እጓለ እመ
ሕያው ።አኀው እለ የኀብሩ በአሐዱ ልብ
ወተአኃሆሙ ለአዕርክት ወብእሲ ምስለ ብ
እሲቱ እለ የኀብሩ ግዕዘ ።
በሊህ በሶስቱ ነገሮች ያማርሁ የተወደድሁም ሆ
ንሁ ።ፍቅረ እግዚአብሔርንና ፍቅረ ሰብእንም
በመያዝ ያማርሁ የተወደድሁም ሆኜ ጸናሁ ።በ
እላ ክልኤ ቃላት ተሰቅሉ ኵሉ ኦሪት ወነቢያት
እንዲል ።ማቴ ፳፪ ፵ ።በልብ አንድ የሚሆኑ
ወንድማማችን አንድ በማድረግ ።ዳግመኛም
አንድ ያልሆኑትን ወንድማማች አንድ በማ
ድረግ ።ሁለተኛው ወንድሚ ወንድሚ የሚባ
ባሉ ባልንጀሮች ወንድማማችነታቸውን በማ
ጽናት ።ሶስተኛው በስራ አንድ የሆኑትን ያ
ልሆኑትንም ባልና ሚስትን አንድ በማድረግ
ጸናሁ ።
፪ ወሠለስቲሆሙ ከንቶ መነነት ነፍስየ ወጸልአቶ
ሙ ፡ ወፈድፋደ አስተቄጥአተኒ ሕይወቶሙ ፡ ነ
ዳየ ዕቡየ ወባዕለ ደንጻዌ ወአረጋዌ ዘማዌ ዘአ
ልቦ ልብ ።
ሰውነቴ በከንቱ ስራቸው ንቃ የጠላቻቸው ሶስ
ት ናቸው ፤ይልቁንም እናዋራቸው አሳዘነኝ መ
ጀመሪያው ይበላው የሌለው ትቢተኛ ድሀ ነ
ው ፡ ሁለተኛውም ይሰጠው ያላጣ ንፉግ ባለጸ
ጋ ነው ፡ ሶስተኛውም እውቀት የሌለው ሴሰኛ
ሽማግሌ ነው ።ዳግመኛም እንደንባቡ ለመተርጐ
ም ፡ ትቢተኛ ድሀን ንፉግም ባለጸጋን እውቀት
የሌለውም ሴሰኛ ሽማግሌን ሰውነቴ ጠላች ፡ ሶ
ስተኛም ድሀ ሆኖ ትቢተኛን ባለጸጋም ሆኖ ን
ፉግን ሽማግሌም ሆኖ እውቀት የሌለው ሴሰ
ኛን ልበናዬ ጠላች ።
፫ ዘእምንእስከ ኢተገሠጽከ እፎ ትጠብብ በርሥ
ዓንከ ። አንተ
ዕውቀት የሌለህ ዘማዊ ሽማግሌ በሕፃንነትኽ
ያልተገሠጽህ በእርጅናህ እንዴት ትገሠጻለህ
፬ ይደልዎ ኰንኖ ለሲበትከ ፡ ወይደልዎሙ ምክር
ለሊቃውንት ።
ግዕዝን አእምሮ የላትም እንጂ ቢኖራት ዳኛ አ
ውጥታ ዘንግም አቅንታ ታስፈርድብህ ዘንድ
ለሽበትህ በተገባት ነበር ፡ ላገር አለቆችም ምክ
ር ይገባቸዋል ።
፭ ወይደልዎሙ ጥበብ ለአእሩግ ወትደልዎሙ ት
ምህርተ ጥበብ ለዐበይት ፡
ለመምራንም ጥበብ ይገባቸዋል ለታላላቆችም
ሰዎች ጥበብን መማር ይገባቸዋል ።
፮ አክሊሎሙ ለአእሩግ ብዙኀ ትምሕርት ፡ ወም
ክሆሙ ፈሪሃ እግዚአብሔር ።
የመምራን ዘውዳቸው ብዙ ትምርት ነው ዘውድ
እንዲያስከብር ያስከብራቸዋልና ትምርትን ዘው
ድ አለው መመኪያቸውም እግዚአብሔርን መ
ፍራትና ማምለክ ነው ።
፯ ተሰዓቱ እሙንቱ እለ አስተብፃእክዎሙ በልብ
የ ወአሥሮሙሰ እነግር በቃልየ ብእሲ ዘይትፌ
ሣሕ በውሉዱ ወእንዘ ሕያው ውእቱ ይሬኢ ድ
ቀተ ጸላዒሁ ።
በልቤ አስቤ በቃሌ ያልተናገርኋቸው ነገሮች ዘ
ጠኝ ናቸው ፡ አስረኛውንም በቃሌ እናገረዋለሁ
ዳግመኛም በልቤ አስቤ በቃሌ የተናገርኋቸው
ነገሮች ዘጠኝ ናቸው ፡ አስረኛውን ግን ትኄይ
ስ በማለት እናገረዋለሁ መጀመሪያው በልጆ
ቹ ደስ የሚለው ሰው ነው ሁለተኛም በሕይወ
ተ ሥጋ ሳለ የጠላቱን ጥፋት የሚያይ ነው ።
፰ ብፁዕ ዘአውሰበ ብእሲተ ጠባበ ፡ ወብፁዕ ዘኢ
ስሕተ በቃሉ ፡ ወዘኢገብአ ታሕተ ዕደ ዘየአክዮ

ሶስተኛውም ፡ ልባም ሴትን ያገባ ሰው ክቡር ነው ። አራተኛውም በቃሉ ክፉ ተናግሮ ያልሳተ ሰው ያማረ ነው አምስተኛውም ባጠላቱ እጅ ያልወደቀ ክቡር ሰው ነው ።

፱ ብፁዕ ዘረከባ ለጥበቡ ። ወዘረከበ ዘይትኤዘዝ ሎቱ ።

ስድስተኛውም ጥበብን ያገኛት ሰው የተመረጠ ነው ። ጳግመኛም ሃይማኖት ሰሚዕንና ሃይማኖተ ርእይን ያጸናት ሰው ያማረ ነው ። ሰባተኛውም የሚታዘዝለት ያገኘ ሰው ክቡር ነው

፲ ዐቢይ ውእቱ ዘረከባ ለጥበብ ። ወየዐብዮ ፈሪሃ እግዚአብሔር ።

ስምተኛውም አእምሮ ጠባይዕንና ሕገ ልቡናን ያገኛት ሰው ጻግ ነው ። ዘጠነኛውም ይኸን ሁሉ እግዚአብሔርን መፍራት ይበልጠዋል ።

፲፩ ፈሪሀ እግዚአብሔር እምኵሉ ትኄይስ ።

አሥረኛውም ከዜሀ ሁሉ ይልቅ እግዚአብሔርን መፍራት ትሻላለች ።

፲፪ ወዘኪያሃ ዓቀበ አልቦ ዘይመስሎ ።

እሷንም የጠበቃትን ሰው የሚመስለው የለም ወየዐብዮ ፈሪሀ እግዚአብሔርንና ፈሪሀ እግዚአብሔር እምኵሉ ትኄይስ ያለውን አንድ ወገን አድርጎ በሕይወት መኖርና የጠላትን ጥፋት ማየት ሁለት ነው ብሎ ወእንዘ ሕያው ውእቱ ይሬኢ ድቀተ ፀላዒሁ ያለውን ሁለት አድርጎ ይቈጥረዋል ።

፲፫ እምኵሉ ቍስል የአኪ ቍስለ ልብ ወእምኵሉ እኪት ተአኪ እኪት ብእሲት ።

ከቁስል ሁሉ ይልቅ የልብ ቁስል ይጸናል አይታገሙት አይበጡትምና ከክፉም ሁሉ ይልቅ ክፉ ሴት ትከፋለች ።

፲፬ ወእምከመ በኵሉ ወደቀ ኢትደቅ ውስተ እደ ጸላኢከ ። ወለእመ ኵሉ ተበቀለከ ጸላኢከ ኢይትበቀልከ ።

በሁሉም ብትወድቅ በጠላትህ እጅ አትውደቅ ሁሉም ቢበቀልህ ጠላትህ አይበቀልህ ። ከዚህ በምን እድናለሁ ብትል በጸሎትና በምጽዋት ትድናለህ ።

፲፭ አልቦ ርእስ ዘየአኪ እምርእሰ አርዌ ምድር ወአልቦ ቂም ዘየአኪ እምቂመ ጸላኢ ።

ከባብ ራስ የሚከፋ ራስ የለም ። መርዙ በራሱ ነውና ። ከጠላትም ቂም የሚከፋ ቂም የለም ።

፲፮ ይኄይስ ትንበር ምስለ አናብስት ወምስለ አራዊተ ምድር እምትንበር ምስለ ብእሲት እኪት ።

ከክፉ ሴት ጋራ ከመኖር ከአናብስትና ከአናምርት ጋራ መኖር ይሻላል ፤ እለዚያ ቢያጠፉት በሥጋ ብቻ ነው ። እስዋ ግን በሥጋም በነፍስም ታጠፋዋለችና ።

፲፯ እከይሃ የዐልዎ ለራእያ ። ወያጸልሞ ከመ ርእየተ ድብ ለገጻ ።

ክፋትዋ መልክዋን ይለውጠዋል ፊትዋንም እንደ ጋርብና እንደ ግስላ መልክ ያጠቊረዋል ።

፲፰ ወበማእከለ ቢጹ ይትሀበብዎ ለምታ ። ወመሪረ ሐዘን ያቴክዝዎ ወያመነዝዝዎ ።

ባልዋንም በባልንጀሮቹ መካከል አሁን ሰው ሆኖ ከዜች ጋራ እንዴት ይኖራል እያሉ ሀብ ሀብ ይሉታል ጽኑ አዘንንም ያሳዝኑታል ችክ አድርገውም ይይዙታል ።

፲፱ ኵላ እኪት ትንእስ እምእኪት ብእሲት ። ውስተ መክፈልተ ኃጢአት ታበጽሕ ይእቲ ።

ከክፉ ነገር ሁሉ ክፉ ሴት ትበልጣለች ። እሷ ወደ ኃጢአት እድል ፈንታ ወደ ገሃነም ታደርሳለችና ።

፳ ከመ ያደክሞሙ ዐቀበ ኆፃ እገሪሆሙ ለአዕሩግ ። ከማሁ ታደክሞ ብእሲት ነባቢት ለብእሲ የዋህ ።

ያሸዋ ዐቀበት የሽማግሎችን እግራቸውን እንድታደክማቸው እንደዜሁ ሁሉ ተነዛናጋር ሴት የዋህ ባሏን ወዝውዛ ነዝንዛም ታደክመዋለች ጳግመኛም ያሸዋ ዐቀበት ሽማግሎችን ባሸብ እንድታደክማቸው ስራቸው ቄላ ቤታቸው ግን ደጋ የሆነባቸው ሽማግሎች ሲሰሩ ውለው ሲመለሱ ያገኙዋቸው ሰዎች እንዴት ዋላችሁ ሥራውስ ቀናችሁ ያሏቸው እንደሆነ መቅናትስ ቀንቶን ነበረ ነገር ግን ይችን ዐቀ

በት እንደምን እንወጣታለን ብለው ባሳብ ይ
ደክማሉ ። እንደዚሁም ሁሉ የዘማች የነጋዴ
ም ሚስት ብትሆን ባሏን ባሳብ ታደክመዋ
ለች ከዘመቻ ከንግድም ቢሆን ሲመለስ ያገ
ኙት ሰዎች እንኳን ደኅና ገባህ ያሉት እ
ንደሆነ ደኅናስ ገብቼ ነበር ነገር ግን በቤት
ቤና የለኝምና ምን ይሆነኛል ይላል ባሏን
የዋህ አለው የዋህማ ካልሆነ ይችን ደረቅ
አይፈታትምን ።
፳፩ ኢያስሕትከ ላህያ ለብእሲት ።
የሴት መልኳ አያስትህ ።
፳፪ እስመ መቅሠፍት ወመንሱት ወዐቢይ ኀሳር ይ
እቲ፣ ወኀፍረትሂ ለእመ ሴሰየቶ ለምታ ብእሲት
መቅሠፍትና ጥፋት ብዙም ጉስቁልና ነችና
አካልዋንም እየሸጠች ሴት ባልዋን ብትመግ
በው አፍረት ነው ።
፳፫ ቍስል ይእቲ ለልብ ወጽልመት ይእቲ ለገጽ
ወኃዘን ይእቲ ለነፍስ ብእሲት እኪት፣ከመ
እደ ፅቡስ ወከመ እግር ፅዉስ፣ከማሁ ብእ
ሲት እንተ ኢተአዙቶ ለምታ ።
ለልብ ቍስል ነች ፊትንም ታጠቁራለች ለሰ
ውነትም ክፉ ሴት አዘን ነች ። ልምሾ እጅ
ስራ ሰርቶ ሸባም እግር ወጥቶ ወርዶም እን
ዳያከብር ባልዋን ስራ ሰርታ የማታከብረው
ሴት እንደዚሁ ነች ።
፳፬ ቀዳሚሁኒ እምላዕለ ብእሲት ወጽአት ኃጢ
አት ፣ ወበእንቲአሃ ኵልነ ንመውት ።
የሴት ክፋትዋ ዛሬን ብቻ ነው ጥንቱንም ኃ
ጢአት ከሔዋን ተገኘ ፣ በስዋም ኃጢአት ም
ክንያት ሁላችንም እንሞታለን ።
፳፭ ኢትግበር ሎቱ ሞሐዘ ለማይ፣ ወኢታርእያ
ዘውስተ ልብከ ለብእሲት ፤
በቤትኽ አጠገብ ለውሀ መንገድ አትስጠው
ሁሉን ጠራርጎ ይወስደዋልና ለሴትም በልብኽ
ያለውን ምሥጢር አትግለጽላት ለሰው ትነግ
ርብኻለችና ።
፳፮ ለእመ ኢኮነት ከመ ግእዝከ፣ ምትራ እምኔከ
ወአውጽአ እምሥጋከ ።
እንደ ባሕርይኽም ካልሆነች ፍታት ከሰውነ
ትኽም ለያት ።
ብእሲ ወብእሲት አሐዱ ሥጋ እሙንቱ ይላ
ችዋልና ከሥጋኽ አውጣት አለ ። ማቴ ፲፱ ፭ ።

ምዕራፍ ፳፮ ።

፩ ለብእሲት ኄርት ያበፅዓ ምታ ። ወይትመከዐብ
መዋዕለ ሕይወቱ ።
ደግን ሴት ባልዋ ያመሰግናታል ዘመኑም እ
ጽፍ ይሆንለታል አሥር ዘመን ከስዋ ጋራ
ቢኖር ከመቶ ይቈጠር ይባላልና ።
፪ ብእሲት ብዕራዊት ታስተፌሥሖ ለምታ ። ወይ
ፌጽም መዋዕሊሁ በሰላም ።
ቅን ሴት ባልዋን ደስ ታሰኘዋለች፣ደግ ስለ
ሆነች የበሬ ወገን አላት፣ ዘመኑንም በተድላና
በደስታ ይፈጽማል ።
፫ ብእሲት ኄርት ሠናይ መክፈልታ ። ወታበጽሖ
ለፈራሂ እግዚአብሔር ውስተ መክፈልቱ ።
የደግ ሴት እድልዋ ያማረ የተወደደም ነው
እግዚአብሔርንም የሚፈራ ባልዋን ወደ እ
ድሉ ወደ መንግሥተ ሰማይ ታደርሰዋለች
፬ ለባዕልኒ ወለነዳይኒ ልቡ ይሠኒ፣ወለዝሉፉ ብ
ሩህ ይኩን ገጹከ፣
የባለጸጋውም የድሀውም ልቡ የበጀ ይሁን
ዘወትርም ግምባረ ቋጻራ ቃለ ሻካራም አትሁን
፭ በእሉ ሠለስቱ ደንገጸኒ ልብየ፣ ወራብዕሰ አ
ፍርሀኒ ገጽየ፣ ማዕሌተ ሀገር ወእንግልጋ አሕዛ
ብ፣ወስምዐ ሐሰት ላዕለ ነፍስ ዘያበጽሕ ለሞት
በሊህ በሶስቱ ነገሮች ልቤ ደነገጠብኝ
አራተኛውም ገጸ ልቡናዬን አስፈራኝ መ
ጀመሪያው አሥሩ ነገደ እስራኤል በሮብዓም
ጊዜ ሁለቱን ነገድ መወንጀላቸው ። ፩ ነገ፲፪
፲፯ እስከ፳፩ ። ፪ ዜና ፲ ፲፯ ፲፱ ፣ ሁለተኛውም
አጀም አሕንታ ሰማርያን መውረሳቸው ፪ነገ
፲፯ ፳፬ ። ሶስተኛውም ሰውን ለሞት የሚያደ
ርስ አሰት መመስከር ።
፮ ቍስል ይእቲ ለልብ ወላህ ይእቲ ለነፍስ ብ

እሲት እንተ ታስተቃንእ ከመ መቅሠፍተ ል
ሳን ትዔሪ በኵሉ እኩይ ።
አራተኛውም ክፉ ሴት ለልብ ቍስል ነች ው
ሽማ ይዞ ባልዋን የምታስቀና ሴት ለሰውነት
አዘን ነች በክፉ ነገር ሁሉ ሞገር ሰርታ መ
ቅሠፍት ከምታመጣ ክነገረ ሰሪ እንደበት ጋ
ራ ትተካከላለች ።
፯ ከመ አርዑተ ብዕራይ ዘያንቀልቅል ከማሁ ብ
እሲት እኪት ወዘይነብር ምስሌሃ ከመ ዘይፀ
ብጥ ዐቅራበ ።
ውልቅ ውልቅ የሚል የበሬ እቃ እንዱ በ
ጠፋ ስራ እንዲያስፈታ እንደ ዜሁ ሁሉ ክ
ፉ ሴት ባልዋን እየነዘነዘች ስራ አስፈትታው
ትውላለች ከስዋም ጋራ የሚኖር ሰው ጊንጥ
ን እንደ ሚጨብጥ ሰው ያለ ነው ። ያን ጊን
ጥ ሳትነድፈው እንዳይቀር እሱንም ክፉ ሴ
ት ሳታጠፋው አትቀርም ።
፰ ዐቢይ መንሱት ይእቲ ብእሲት ሰካሪት እንተ
ኢትክል ኃፍረታ ከዲኖተ ።
መላልሳ ጠጥታ የምትሰክር ሴት አፍረትዋን
መሰወር አትችልም ብዙም ጥፋትን ታመጣለች
፱ ዝሙታ ለብእሲት ይትአወቅ እምአዕይንቲሃ
ወይትአመር በቀራንብቲሃ ።
የሴት ዝሙትዋ በዓይንዋ ስትጠቅስ ይታወቃ
ል ሽፋሽፍትዋንም ስቅል ስቅል ስታደርግ
ይታወቃል።
፲ ወለወለትከኒ አጽንዕ ዐቂቦታ ለእመ ስሕተት
ከመ ኢታማስን ርእሳ።
ሴት ልጅህንም እንዲህ እንዳትሆን አጽንተ
ህ ጠብቃት ባትጠብቃት ስታ ራስዋን ታጠ
ፋለችና ።
፲፩ ወተዐቀብ እምነ ዐይነ ምታሂ ከመ ኢትግበእ
ትነስሕ ለእመበ ዘብእሰከ ።
ከባልዋም ትእዛዝ ወጥታ ጥርስዋን ሰብሮት
ዓይንዋንም አጥፍቶት የሚኀዳሀ ነገር ቢኖር
ታዝን ዘንድ ወደማዘን እንዳትመለስ ተጠበቅ
፲፪ ወከመ ይልሕስ ጽሙዕ ወይሰቲ እምኵሉ ማ
ይ ዘቀርበ ። ወያጸልል ታሕተ ኵሉ ዕፀው ፤
የተጸማም ሰው ከጭቃና ከኩሬ እንዲማጠጥ
ካገኘውም ውሀ ሁሉ ኗጣቢ የደፈረሰም ነው
ሳይል እንዲጠጣ ። በእንጨትም ሁሉ ጥላ እንዲ
ያርፍ ፤ ለዘማዊም ሰው ሁሉ ሴት ይመስለዋል ።
፲፫ ወከመ ዘያወጽእ አሕፃሁ እምጕንጳሁ ፤
አርበኛም ፍላፃውን ከጕራጕሬው መዘዝ አ
ድርጎ እንዲያወጣ ዘማዊት ሴት የወንድ ድ
ምጽ የሰማች እንደ ሆነ ከቤቷ መዘዝ ብላ
ትወጣለች ።
፲፬ ሞገሳ ለብእሲት ያስተፌሥሖ ለምታ ።
የሴት መመደዱዋ ባሏን ደስ ያሰኘዋል ።
፲፭ ወጥበቢሃ ያጠልሎ ለአዕፅምቲሁ ።
ልባምነቷም ሰውነቱን ደስ ያሰኘዋል ። ዳግመ
ኛም የበጎ ሰውነት ንጽሕናዋ ነፍስዋን ደስ ያ
ሰኛታል ።
፲፮ ፍቱ ለእግዚአብሔር ብእሲት የዋሂት ።
ደግ ሴት የእግዚአብሔር እድል ፈንታው ነች
፲፯ ወአልባቲ መድሎት ለብእሲት ጠባብ ።
ለልባም ሴት ዋጋ የላትም ዳግመኛም ለቃ
ሏ መለወጥ የለውም ።
፲፰ ሠናይት በዲበ በረከት ብእሲት ኃፋሪት ።
ሰውንና እግዚአብሔርን የምታፍር ሴት በበጎ
በረከት ላይ የሚገኝ በጎ በረከት ነች ።
፲፱ ወአልባቲ ተውላጥ ለብእሲት መስተዓግሥት
ለምትታገሥ ሴት ዋጋ የላትም ። በወርቅና በብር
አትገኝምና ዳግመኛም ለቃሏ መለወጥ የለውም
፳ ከመ ፀሐይ በውስተ ሰማዩ ለእግዚአብሔር ከ
ማሁ ላሕየ ሰና ለብእሲት ኄርት በውስተ ትር
ሲተ ቤታ ።
ፀሐይ እግዚአብሔር በፈጠረው በሰማይ ሆና
እንዲያበራ እንደዜሁ ሁሉ ደግ ሴት በቤቷ
ውስጥ ሆና ለባሏ ብቻ ታጌጣለች ሌላ ይይል
ኝ አትልምና ።
፳፩ ከመ ማኅቶተ ቅድሳት እንተ ታበርህ ዲበ ተ
ቅዋማ ከማሁ ላሕየ ገጹ ለጠቢብ በስነ ግዕዙ
የደብተራ ኦሪት ፋና በወርቅ መቅረዝ ላይ ሆ
ታበራ ደስ እንድታሰኝ እንደ ዜሁ ሁሉ የ
ልህ ሰው የመልኩ ደም ግባት በሥራው መ

ወደደ ደስ ያሰኛል ያየው ሰው ሁሉ መል
ኩ ምን ያምር ብሎ ያደንቅ እንደ ሆነ አን
ተ መልኩን ብቻ አይተህ ወየው ሃይማኖቱን
ና ምግባሩን ብታይ ይሉታልና።
፳፪ ከመ አዕማደ ወርቅ ኤለ ይቀውማ ዲበ መከ
የደ ብሩር ከማሁ በእተ እገሪሁ ለኄር ዘይቀ
ውም በሠናይ ።
በብር ስክተት ላይ የቆሙ የወርቅ አዕማድ ደ
ስ እንዲያሰኙ እንደዚህም ሁሉ በበጎ ሥ
ራ የጸና የደግ ሰው መምጣቱ ደስ ያሰኛል
ከሩቅ አገር ሲመጣ እሰይ እሰይ እገሌ መጣ
ልን ይሉታልና ፤
፳፫ በእሉ ሠለስቱ ተከዘኒ ልብየ ።
በሊህ በሶስቱ ነገሮች ልቤ አዘነብኝ ።
፳፬ ወራብዖሙሰ መዓተ እምጽአ ላዕሌየ ።
አራተኛውም ብስጭትን አመጣብኝ ።
፳፭ ብእሲ መስተቃትል ወተበዐ ሶበ የኀጥእ ወይ
ጼነስ ።
መጀመሪያው እንደ ኢዮአብ ያለ አርበኛም
ሰው ሲያጣ ሲቸገርም ያሳዝነኛል ።
፳፮ ዕደው ጠቢባን ለእመ ስሕቱ ።
ሁለተኛም እንደ ሰሎሞን ያሉም ብልሆች ሰ
ዎች ሲስቱ ።
፳፯ ወዘየኀድጋ ለጽድቅ ወይገብእ ውስተ ኃጢአት
ሶስተኛው ጽድቅን ትቶ ወደ ኃጢአት ሲመ
ለስ ከገዳምም ወደ ዓለም ሲገባ ያሳዝነኛል ።
፳፰ እግዚአብሔር ያወድቆ በኵናት ።
እንደዚህ ያለውን ሰው እግዚአብሔር ባላሰበ
ው ጦር ያጠፋዋል ።
፳፱ እምዕፁብ ይድኀን ሠያጢ እምኃጢአት ። ወ
ኢይጸድቅ መያሲ እምዐመፃ ።
አንጥረኛ ከጭንቅ የተነሣ በብሩ ወርቅ በወርቁ
ም ብር ባይጨምርበት ከኃጢአት ይድናል ።
መሸተኛም በወይኑ ውሀ ባይጨምርበት ከዐመ
ፅ ይድናል ።

ምዕራፍ ፳፯ ።

፩ ብዙኃን እለ በእድልዎ ይገብርዋ ለኃጢአት ።
ወዘሰ ይፈቅድ ያትባዝኅ ይመይጥ ዓይኖ ።
በማብዝኀት ኃጢአትን የሚሠርዋት ሰዎች ብ
ዙዎች ናቸው ፍጹም ይሆን ዘንድም የሚወድ
ሰው በብሩ ወርቅ በወርቁ ብር በወይኑም ው
ሀ አይጨምርም ፍጹም ይሆን ዘንድ የማይወ
ድ ሰው ግን ይኸን ሁሉ ይጨምራል ።
፪ ማእከለ ንድቀ አዕባን ይተክሉ መታክለ ወማ
እከለ ሤጥ ወተግባር ትመጽእ ኃጢአት ።
በቅጽርና በቅጽር መከከል የተተከለ ድንኳን
እንዲጸና ባንጥረኛና በመሸተኛ መካከልም ኃ
ጢአት ትጸናለች ።
፫ ለእመ ኢያፍጠነ ተዐቅቦ በፍርሀተ እግዚአብሔ
ር ኢይጐነዲ ተገፍዖተ ቤቱ ።
እግዚአብሔርን ፈርቶ በብሩ ወርቅ በወርቁም
ብር በወይኑም ወሀ እንዳይጨምር ካልተጠበቀ
ቤቱ ወገኑም ፈጥኖ ይጠፋል ።
፬ ውስተ መንጠፍት ይጠሐል ኃሠር ። ከማሁ ለ
ብእሲኒ ትረክቦ ርስሐቱ ።
በወንጠፍት በወንፊትም አሠር ተጠምቆ ይከ
ማቻል እንደዚሁ ሁሉ ሰውንም ኃጢአቱ ተከ
ማችቶ መከራ ያመጣበታል ።
፭ ለንዋየ ለብሐኒ እሳት ይፈትኖ ። ወለሰብእኒ ሕ
ሊና ልቡ ያሜክሮ ።
ሸክላን እሳት ይፈትነዋል ሰውንም የልቡ አሳብ
ያስታውቀዋል ።
፮ ዓቃቢሁ ለቀምሕ ይሬኢ ፍሬሁ ከማሁ ቃሉ
ለሰብእ ይከሥቶ ፍትወተ ልቡ ።
ተክልን የሚጠብቅ ሰው ፍሬውን ይጠብቃል ጠ
ብቆም ፍሬውን ይቀምሳል እንደዚሁም ሁሉ የ
ሰው ነገሩ የልቡን ፈቃድ ይገልጽበታል የወ
ደደውን ሲጨዋወት ይገኛልና ።
፯ እንበለ ትጠይቆ ለሰብእ ኢትንዓዶ እስመ
እምነ ግዕዙ ያሜክርዎ ለሰብእ ።
ስራውን መርምረህ ሳትረዳው ሰውን አታመ

ስግነው ሰውን ከስራው የተነሳ ይመረምሩታ
ልና ።
፰ ለእመ ዴገንከ ለጽድቅ ትረክበ ወትለብሳ ከ
መ ልብሰ ጸጼር ክቡር።
ጽድቅንሱ ወዴት አገኛታለሁ ትለኝ እንደሆነ
ከተከተልኻት ታገኛታለህ እንደ ምሉጣም ቀ
ሚስ ትወሀዳታለህ ።
፱ ዖፍኒ ምስለ ዘመዱ የኃድር ወጽድቅኒ ኀበ
እለ ይገብርዋ ተሐውር ።
ወፍም ከወገኑ ጋራ ይኖራል ጽድቅም ከሚ
ሰርዋት ጋራ ትኖራለች ።
፲ አንበሳ ይነዐ ዘይበልዕ ከማሁ ኃጢአት ት
ነዕዎሙ ለእለ ይገብርዋ ።
አንበሳ የሚበላውን ያድናል እንደዚሁም ሁሉ
ኃጢአት የሚሠርዋትን ሰዎች ታድናቸዋለች ።
፲፩ ጻድቅሰ ይሜህር ዘልፈ ጥበበ ወአብድሰ በሕቱ
እንተ ጸብሐት የሐጽጽ ልቡ ከመ ወርኅ ።
ብልህ ሰው ዘወትር ጥበብን ያስተምራል ደ
ንቆሮ ግን እንደ ሕጸጽ ጨረቃ ዕለት ዕለት
እውቀቱ ይጐድላል ።
፲፪ ቡኀበ አብዳን ተዓቀብ ጊዜሁ ።
ወቡኀበ ጠቢባን ተጠየቅ በኵሉ ጊዜ።
ለደንቆሮዎች ሰዎች ንገር ሳይሉህ አትንገ
ር ለብልሆች ሰዎች ግን ሁለግዜ ንገራቸው።
፲፫ ነገሮሙ ለአብዳን ያስተቋጥዕ ወሠቆሙ ፍግ
ዐ ኃጢአት
የደንቆሮዎች ሰዎች ነገራቸው ያበሳጫል የ
ኃጢአትም ብዛት ደስታቸው ነው ።
፲፬ ነገሩ ለብዙኃ ይምሕል ያንሦጥጥ ሥርአተ
ወላኳሆሙኒ ለዕቡያን ያጸምም እዝነ ።
ብዙ መሐላን የሚምል ሰው ከራስ ጸጉር እ
ስከ እግር ጽፍር ስቅጥጥ ስቅጥጥ ያደርጋል
ከሰማይ የወረደ መቅሠፍት አይሳተኝ ። ሰማ
ይ መዥ ምድር ወፍጮ ሆኖ ይፍጨኝ የራ
ሴ ጠጉር እሞራ ሆኖ ይብላኝ መሸቀቂ እባ
ብ ሆኖ ይጠምጠምብኝ ብሎ ይምላልና ።
የትቢተኞችም ጸባቸው ክርክራቸውም ገ
ሮን ያደነ ቁራል ።
፲፭ ያክዑ ደመ ላኳሆሙ ለዕቡያን ወኃዕዘሙ
ስራሀ ለዘይሰምዖሙ ።
የትቢተኞች ጥላቸው ደም ያስፈስሳል ክርክ
ራቸውም ለሚሰማቸው ይሰለቻል ።
፲፮ ዘከሠተ ምክረ ቢጹ ኀጉለ ሃይማኖቶ ወኢይ
ረክብ እንከ ዓርከ ዘከመ ልቡ ።
የባልንጀራውን ምሥጢር ያወጣ ሰው ባልን
ጀራው አያምነውም እንግዴህም እንደ ልቡ
የሚአምነው ወዳጅ አያገኝም ።
፲፯ ዕቀብ ዐርከከ ወተአመን ምስሌሁ ወለእመ
ሰ ከሠትከ ምክሮ ኢትዴግኖ እንከ ወኢትተ
ልዎ ድኅሬሁ ።
እንዲህ ነውና ፣ የወዳጅኽን ምሥጢር አታ
ውጣ ከሱ ጋራ ተማመን ምሥጢሩን ግን
ብታወጣበት በወዳጅነት አታገኘውም ።
፲፰ ከመ ኃጉለ ሰብእ ጸላኢሁ ከማሁ ኃጕልከሁ
እንተኒ ተአኃሁ ለዐርክከ ።
ሰው የጠላቱን ፍቅር ከልቡ እንዲያጣው እንደ
ዚሁ ሁሉ አንተም የወዳጅኽን፣ ፍቅር ከል
ቡናኽ ታጣዋለኽ ።
፲፱ ከመ ዖፍ እንተ ታመሥጥ እምእዴከ ከማሁ
ሠረረ እምኔከ ዐርክከ ።
ወፍ ከጅኽ እንደታመልጥ እንደዚሁ ሁሉ ወ
ዳጅኽ አመለጠህ ።
፳ ወኢትዴግኖ እንከ እስመ ነዋኅ ኀበ አፃሠጠ
ከ ከመ እምስጦተ ምዳቍ እምነ ማዕገት።
እንግዴህም አታገኘውም ሚዳቋ ከወጥመድ
እንደታመልጥ ካንተ ያመለጠበት ቦታ ሩቅ
ነውና።
፳፩ ሶበሰ ቍስል ውእቱ እምፈወስዎ ወለዘኒ ተጻ
እለ ያስተማውጽዎ ወለዘሰ ከሠተ ምክረ ቢ
ጹ ይቀብጽዎ ።
ቁስልስ በሆነ መድኃኒት አድርገው ባዳኑት
ነበር ስድብም በሆነ አክከሰው ባስታረቁት ነ
በር የባልጀራውን ምሥጢር ያወጣን ሰው ግ
ን መድኃኒት የለውምና ተስፋ ይቈርጡለታል
፳፪ ዘይቀጽብ በዓይኑ ኢይሜኒ ሕሊናሁ እልቦ ዘ
ይክል አኅድጎቶ እክዩ ።

ባይኑ የሚጠቀቅስ ሰው አሳቡ የበጀ አይሆ
ንም ክፋቱን ማስተው የሚችል የለም ።
፳፫ ለዓይንክሰ ያጥዕም ለከ አፉሁ ወበዙሉ ዘነ
በብከ ይንእደከ ወድኅረ የዐልወከ ቃሎ ወያስ
ሕተከ እንተ ነበብከ።
ስታየው ግን በጎ በጎ ነገር እየተናገረ ነገሩ
ን ያጠፋፍጥልኻል በተናገርኸውም ነገር ሁሉ
ያመሰግንኻል ኋላ ግን ቃሉን ይለውጥብኻል በ
ተናገርኸውም ነገር እሱም በተናገረው ያስት
ኻል።
፳፬ ብዙኃን እለ ጸላእኩ ወአኮሰ ከማሁ ወእግዚ
አብሔርኒ ጸልአ ኪያሁ።
የጠላኋቸው ብዙዎች ናቸው ነገር ግን እንደ
ሱ አይደሉም የጠላሁትም እኔ ብቻ አይደለ
ሁም እግዚአብሔርም እሱን ጠላ ።
፳፭ ዘይወግር ዕብነ ላዕለ ትወርድ ዲበ ርእሱ
መቅሠፍተ ዐመፃሰ ይትዐወቅ ቀኑስሉ ።
ወደ ሰማይ ደንጊያ የሚያጉን ሰው ተመል
ሳ ወደ ራሱ ትወርዳለች ደንጊያ ቢያጉኑት
ተመልሶ እናት እንዲሉ በባልንጀራውም ጽኑ
ምክር የሚመክር ሰው በመከረው ምክር ይ
ጠፋል በዐመፅ ለተገረፉት ግርፋት አትራት
ሰምበርም አለው አብጦ ይፈርጣል ወዲያውም
ይሽራል በባልንጀራው ግን ክፉ የሚመክር ከ
ዚህ ይከፋል ለክፋቱ ደኅንነት የለውም ።
፳፮ ዘከረየ ግበ ለቢጹ ለሊሁ ይወድቅ ውስቴቱ
ወዘኒ ሠርዐ መሥገርተ ውእቱ ይሠገር ቦቱ
በባልጀራው ክፉ ምክር የመከረ ሰው እሱ
ራሱ ይጠፋበታል ለገሌ ጉድጓድ ስቆፍርለት
ውዬ መጣሁ እንዲል ወጥመድም ያጠመደ
እሱ ይያዝበታል በባልጀራውም ክፉ የመከ
ረ እሱ ይጠፋበታል ።
፳፯ ወኢየአምር እንተ ኀበ ይመጽእ ኃጢአት ።
መከራውም የሚመጣበትን አያውቅም በኃጢ
አቱ የሚመጣ ስለ ሆነ መከራውን ኃጢአ
ት አለው ።
፳፰ ጸዐሎሙ ወሰሐቆሙ ለዕቡያን ከመ አንበሳ
ትንዕዎሙ ወትትቤቀሎሙ ።
የትቢተኞች ስድባቸው ዓይኑ በፈረጠና እጁ
በተቈረጠ መዘባበታቸውም አንበሳ ሳምን እ
ንዲያድን አድና ታጠፋቸዋለች ።
፳፱ በመሥገርት ይሠገሩ እለ ይትፌሥሑ በድቀ
ቱ ለጻድቅ መቅሠፍት ይመስዎሙ ዘእንበለ
ይብጽሖሙ ጊዜ ሞቶሙ ።
በድህ ጥፋት ደስ የሚላቸው ባለጸጎች ሁለ
ተኛም በጻድቅ ሰው ጥፋት ደስ የሚላቸው
ሰዎች ሶስተኛም በክርስቶስ መከራ ደስ የሚ
ላቸው አይሁድ በጦር በመቅሠፍትም ይጠ
ፋሉ የሚሞቱበት ጊዜ ሳይደርስ ይቀሠፋሉ ።
፴ መዓትኒ ወቍጥዓ ርኩሳን እሙንቱ ። ወበኀበ
ብእሲ ኃጥእ ይሄልዉ ።
ቁጣና ብስጭት የተጠሉ ናቸው በክፉ ሰው
ዘንድ ግን ተወደው ይኖራሉ ።

ምዕራፍ ፡ ፳፰ ።

፩ ዘይትዔገሥ ለእግዚአብሔር ይትቤቀል ሎቱ
ወኃጢአቶኒ የኀድግ ሎቱ ።
መከራ ቢመጣበት ሳይቆጣና ሳይበሳጭ ለሚ
ታገሥ እግዚአብሔር በቀሉን ይመልስለታል
ኃጢአቱንም ያስተሠርይለታል ።
፪ ኅድግ ሎቱ ለቢጽከ ዘተኀየሶ አበሳሁ ። ወይ
እተ ጊዜ እምከመ ተጋነይከ ይሰሬ ለከ ኃጢአ
ተከ ።
ባልንጀራኽን የምትነቀፍበትን በደሉን በደል
ኽንም ይቅር በለው ። ባልንጀራኽንም ይቅር
ካልህ እግዚአብሔር ይቅር ይልኻል ።
፫ ዕበ አንተ እንዘ ሰብአ አንተ ትትቄየም ሰብአ
ዘከማከ ። እፎ እንከ ተኀሥለኒ ትብሎ ለእግዚ
አብሔር ።
ይቅር ማለትስ አይሆንልኝም ትለኝ እንደሆነ
አንተ ሰው ስትሆን እንዳት ያለውን ሰው እ
የተቀየምህ እግዚአብሔርን እንዴት ይቅር በ
ለኝ ትለዋለህ ።
፬ እንዘ ኢትምሕር ሰብአ ዘከማከ ። እፎ እንከ ትስ
እሎ ይሥረይ ለከ ኃጢአተከ ።
እንዳንት ያለ ሰውን ይቅር ሳትል ። እንዴት ኃ

ጢአትኽን ይቅር ይልህ ዘንድ ትለምነዋለህ
፭ ተዘከር ኃጢአተከ ወኀድጋ ለጽልዕ ።
ኃጢአትኽን አስበህ ጠብን ክርክርንም ተዋት
፮ ተዘከሮ ለሞት ወለሙስና ወዕቀብ ትእዛዘ ።
ሞትን መፍረስንና መበስበስንም አስበህ ሕጉ
ን ጠብቅ ።
፯ ተዘከር ሕገ ወኢትትቀየም ቢጸከ ተዘከር ሢኀኔ
ሁ ለልዑል ወአሰስላ ለመዐት ።
አፍቅር ቢጸከ ከመ ነፍስከ ያለውን ሕጉን አ
ስበህ ። ዘሌዋ። ፲፱ ፲፰ ባልንጀራኽን አትቀየም
የልዑል እግዚአብሔርን ፍርዱን አስበህ ቍጣ
ን አርቃት እንጂ ።
፰ ኅድጋ ለጋእዝ ወታውኅዶን ለኃጣውኢከ ብእ
ሲ መዐትም ያፈልሖ ለላኳ ።
ጠብን ክርክርንም ተዋት እንዲህ ያደርግህ እ
ንደሆነ ኃጢአትኽን ታሳንሳታለህ ዳግመኛም
መተውህ ኃጢአትኽን ታሳንሳታለች ቁጡ ሰ
ው ጠብን ያበዛዋል ።
፱ ወብእሲ ኃጥእ ያሰርሕ ቢጸ ወያስተዳጉጽ ማ
እከለ አዕርክት
ክፉ ሰውም ባልንጀራውን በነገር ስራ ያደክ
ማል በነገር ስራም አጣልቶ ወዳጅን ከወዳጅ
ያለያያል ።
፲ በእምጣነ ዕፁ ለእሳት የፀቢ ነዱ ። ወበአም
ጣነ ዕበየ ጋእዙ ከማሁ ያፈልሕ ላኳሁ ። በእ
ምጣነ ቆሙ ለሰብእ ኃይሉ ። ወበእምጣነ ብዝ
ኃ ብዕሉ ከማሁ ያዐብያ ለመዐቱ ።
በእንጨቱ ብዛት መጠን የእሳት ፍሙ ይበዛል
በክርክሩም ብዛት መጠን ጠቡ ይበዛል የሰው
ኃይሉ በቁመቱ መጠን ነው ረጋዥም ቢሆን
ብርቱ አጪርም ቢሆን ደካማ ይሆናል ።
ይኽስ አይደለም የረጋዥም ደካማ ያጭርም ብ
ርቱ አለ ብሎ ድንክ ነው የድንክ ኃይሉ
ደካማ ነውና በባለጸግነቱም ብዛት መጠን
ቍጣውን ያበዛበታል ባለ ጸጋ ከሆነ ቁጡ ይ
ሆናል።
፲፩ ዘያልሕሐ ለትዝኅርቱ ያነድዳ ለእሳት ፤ ወዘ
ይጌጕእ ለጋእዝ ያፈጥን ክዒወ ደም ።

ትዕቢትን የሚያበዛት ሰው ቍጣን ያበዛታል
ለጠብ ለክርክርም የሚቸኩል ሰው ፈጥኖ ደ
ምን ያፈሳል ።
፲፪ እመ ነፋሕከ ለፍህም ትነድድ ። ወእመ ወረቃ ት
ጠፍእ ። ወከልኤሆሙ እምውስተ አፍ ይወጽኡ
እሳትን እፍ ብትላት ትነዳለች ጢቅ ብትል
ባት ግን ትጠፋለች ሁለቱም ከፍ ይገኛሉ ቁ
ጣንም ባትታገሣት ትበዛለች ብትታገሣት ግን
ትጠፋለች ሁለቱም ከሰው ይገኛሉ ።
፲፫ ለሐማዩ ወለዘክልኤቱ ልሳኑ ይረግምዎ እስ
መ ብዙኃን አዕርክት አስተቃተለ ።
አሚተኛን ነገር አመላላሹንም ይረግሙታል
ብዙዎች ወዳጆችን ነገር ሰርቶ አለያይቷልና
፲፬ ወልሳን መስተዳጉጽ ሆከሙ ለብዙኃን ወአ
ስተፋለሶሙ እምሕዝብ ውስተ ሕዝብ ። ወአህ
ጉረ ጽኑዓተ አመዝበረት ወአብያተ ሆሙ ለዐ
በይት አውደቀት ።
አንዱን ከንዱ ጋራ የሚያጣላ አንደበት ብዙዎ
ቹን ሰዎች አወካቸው ከንዱም አገር አስወጥ
ቶ ወዳንዱ አገር ሰደዳቸው የጸኑ አገሮችንም
አጠፋ የደጋግ ሰዎችንም ቤት አፈረሰ ።
፲፭ ልሳን ነባቢት ሰደደቶን ለአንስት እምአብያተ
እምታቲሆን ። ወአህጕለቶን ፃማሆን ።
ቀባጣሪ አንደበት ሴቶችን ከባሎቻቸው ቤት
አስወጥታ ሰደደቻቸው የደከሙባቸው ባሎ
ቻቸውንም አሳጣቻቸው ዳግመኛም ከባሎ
ቻቸው ገንዘብ ለየቻቸው ጽረው ግረውም ያጠ
ራቀሙትን ገንዘባቸውን አሳጣቻቸው ።
፲፮ ወዘሰ ኢተዐቀበ ኢየዐርፍ ለዝሉፉ ። ወኢይነብ
ር በሰላም ።
ያልተጠበቀ ሰው ግን ዘወትር ከነገር አያርፍም
ነገር መስራቱንም አይተው በፍቅር አይኖርም
፲፯ ቍስለ መቅሰፍት ይገብር አምግልተ ። ወቍስ
ለ ልሳን ይሰብር አዕጽምተ ።
የግርፋት ቁስል መግል ይሆናል የነገረ ሰሪ
አንደበት ግን አጥንት ይሰብራል ።
፲፰ ብዙኃን እለ ወድቁ በሐጺን ወአኮ ከመ እለ
ወድቁ በልሳን ።

በጦር በሾተልም የሞቱ ሰዎች ብዙ ናቸው
ነገር ግን በነገረ ሰሪ እንደበት እንደ ጠፉ፟ እ
ይደሉም ።
፲፱ ብፁዕ ዘድኅነ እምኔሃ ወዘኢ.ድኅፀ በመንሱታ ወ
ዘኢ.ሐረሰ በአርዑታ ወዘኢ.ተሞቅሐ በማእሠረ
ከነገር የዳነ ነገርም የማይሰራ ሰው ክቡር ነው
በጥፋትዋም ያልተሰናከለ ሰው ክቡር ነው
በቀምበርዋም ያልተጠመደ በማነቆዋም ያል
ተያዘ ሰው ደግ ነው ።
፳ እርዑታሂ.እርዑተ ሐጺ.ን ወመዋቅሕቲሃኒ ዘብ
ርት ።
የምታመጣው መከራ ጽኑ ነውና ።
፳፩ እኩይ ሞት ሞታ ትቀልል ሲ.ኦል እምኔሃ
በስዋም የሚሞቱት ሞት ክፉ ነው ከስዋ ሲ.
ኦል ትቀላለች ።
፳፪ ለጻድቃንሰ ኢ.ትበጽሖሙ ወኢ.ዋዕያ ለእሳት
ሲ.ኦል ኃጥአንን እንጂ ጻድቃንን አታገኛቸ
ውም የሲ.ኦልም እሳት ዋዕይዋ አያገኛቸውም
ም እስዋ ግን ኃጥአንን ጻድቃንንም ትጐዳለ
ችና ከስዋ ሲ.ኦል ትቀላለች አለ ።
፳፫ እለ ይረሥዕዎ ለእግዚ.አብሔር ይወድቁ ባቲ
ወታውዕዮሙ በዘኢ.ይጠፍዕ እሳታ ። ወትሠርር
ላዕሌሆሙ ከመ አንበሳ ። ወትእኅዘሙ ከመ ነ
ምር ። እግዚ.አብሔርን የሚዘነጉ ሰዎች ባንደ
በታቸው ይጠፋሉ በማይጠፋ እሳትዋም ታቃ
ጥላቸዋለች እንደ አንበሳም ትወረወርባቸዋለች
እንደ ነምርም ትከመርባቸዋለች ።
፳፬ እመኒ ሐጸርከ በሦከ ላዕለ ንዋይከ ። ወኅተምከ
ወርቀከ ወብሩረከ ።
ገንዘብ'ክን በሾህ አጥረህ ብትጠብቅ ወርቅ'ክንና
ብር'ክንም በቍጥር ብታኖር ደግ ነው ።
፳፭ ወደለውከ በመዳልው ቃለከ ። ወወደይከ ማዕፆ
ወመንሠግ ላዕለ አፉከ ።
ነገር'ክንም መጥነህ ብትናገር ላንደበት'ክም አር
ምሞን መዝጊያና ቁልፍ አድርገህ ብታኖር
ደግ ነው ዳግመኛም ነገር'ክን መጥነህ ብትናገር
ገንዘብ'ክን ታጣዋለህ ።
፳፮ ዓዲ ተፀቀብ ኢ.ታድኅፅከ ልሳንከ ። ወኢ.ታው
ድቀ ቅድመ ዘይንዕወከ ። እንደበት'ክ
ም እንዳታሰናክልህ ተጠበቅ በነገርም በሚያ
ድንህ ሰው ፊት እንዳትጥልህ ።

ምዕራፍ ፳፱ ።

አንቀጸ ምጽዋት ነው ።

፩ ዘይገብር ምጽዋተ ይሌቅሆ ለእግዚ.አብሔር ። ወ
ዘኒ የአክል ውስተ ዕዴሁ ይገብር ትእዛዘ ።
ምጽዋትን የሚመጸውት ሰው ለእግዚ.አብሔር
ማበደሩ ነው ዋጋውን የሚከፍለው እግዚ.አብሔ
ር ነውና በእጁም ያለውን ያህል ያሚሰጥ ሰው
፪ ትእዛዙን ፈጸመ ።
ለቅሖ ለቢ.ጽከ አመ ተጽናሱ ፡ ከመ ትደለው ም
ስሌሁ አመ ተድላሁ ።
ለባልንጀራህ በተቸገረ ጊዜ አበድረው ስጠው
ተሾሞ ተድላ ደስታም ባደረገ ጊዜ ከሱ ጋራ ደ
፫ ስ ይልህ ዘንድ ።
ዕቀብ ነገረከ ወተአመን ምስሌሁ ። ወእንተ ሶበ
ፈቀድከ ትረክባ ለጽድቅከ ።
ምሥጢር'ክን ጠብቀህ ከባልንጀራህም ጋራ ተ
ማመን እንዲህ ያደረግህ እንደሆነ እውነተኛነት
'ክን ክብር'ክንም በወደድህ ጊዜ ታገኛታለህ የ
፬ ምታገኛትም ትሆናለህ ።
ብዙኃን እለ ይመስሎሙ ከመ ዘውስተ ምድር ረ
ከብዎ ለንዋየ ልቃሕ ። ወአስርሕዎሙ ለእለ ለቀ
ሕዎሙ ወለእለ ረድእዎሙ አመ ምንዳቤሆሙ ።
የሰውን ገንዘብ ተበድረው ወድቆ ከምድር ያገኙ
ት የሚመስላቸው ሰዎች ብዙ፟ ናቸው ። ያበደ
ርዋቸውንም በችግራቸውም ጊዜ የረድዋቸው
፭ ን አንከፍልም ብለው ያዳክሙዋቸዋል ።
እስከ ይትሌቃሕ ይስዕመከ ርእሰከ ። ወያደክም
ቃሎ ወይዬውሃከ እስከ ይነሥእ ንዋየከ ። ወእ
መሰ ትትፈደዮ ያነውኅ ለከ ዕድሜከ። ወየዓሥ
የከ ቅስተ ወተስናን በንዋይከ ። ወያታክተከ ወ
ያስተኅልፍ ዕድሜከ ።
ገንዘብህን እስኪ.በደር ድረስ ራስህን እግር'ክን

ም ይሰምዃል ገንዘብኽንም እስኪወስድ ድረስ ቃሉን አቅጥኖ አላንተ ምን ዘመድ አለኝ እያለ ያለዛዝብኻል ክፉለኝ ባልኽው ጊዜ ግን ነግሡልስት እያለ ቀን ያረዝምብኻል በገዛ ገንዘብኽም ጠብንና ክርክርን ያመጣብኻል የለቱን በወር የወሩንም በመት ልክፍል ነው የተበደርኸት እያለ ያደክምኻል ያታክትኻል ። ሁለተኛ ገንዘብህን ያዘገይብኻል ።

፮ እምዕፁብ መንፈቆ ለእመ ፈደየከ ። ወዓዲ ኪያሁ ይመስለከ ከመ ዘዳበ ምድር ረከብከ ወእመ አከሰ ተኀጕል ኵሉ ንዋየከ ። ወዓዲ ጸላኤ ይከውነከ ። ወመርገመ ወጽዕለተ የዐሥየከ ወየኀሥረከ ዘእምአክበረከ ።

ቢከፍልህም እኩሌታውን ይከፍልህ እንደሆን ነው ያውም በጨንቅ ነው ያንኑም ወድቆ ከምድር እንደ ገና ያገኘኸው ይመስልኻል ፤ ይኸውም ባይሆን መላውን ገንዘብኽን ታጣዋለህ በዚሁም ላይ ጠላት ይሆንብኻል የገንዘብኽንም አራጣውን መርገምንና ስድብን ይከፍልኻል እንደ ማክበርም ሁሉ ያዋርድኻል ። ዳግመኛም ያከብርህ የነበረው እሱ ያዋርድኻል ።

፯ ወብዙኃን እለ ኢይሌቅሑ በኢፈቂዶ ጸሊብ ወበፈሪሀ ከመ ኢይኅጕሉ ንዋዮሙ ወከመ ኢይጻልኡ ።

ጠብንና ክርክርንም ባለመውደድና በመፍራት ገንዘባቸውን እንዳያጡ እንዳይጣሉም የማያበድሩ ሰዎች ብዙዎች ናቸው ።

፰ ወባሕቱ ለነዳይሰ ተዐገሦ ወምጽዋተኒ ኢታስተኃልፎ ፤

ነገር ግን እንደዚህ ያልሁ ባለጸጋውን ነው እንጂ ለድሃውስ አበድረህ ቀን ስጠው አበድሬዋለሁም ብለህ ምጽዋትን አትለፈው ።

፱ እንበይነ ምጽዋት ተወከፎ ለነዳይ እስመ ጽኑስ ውእቱ ኢታውጽዖ ዕራቆ ።

የምጽዋትን ነገር የሚናገር እንቀጽ ምጽዋት ይህ ነው ድሀ በመጣ ጊዜ ተቀብለህ አብላው አጠጣው በሃይም ጊዜ ያጣ የተቸገረም ነውና ሳለህ ባዶውን አትስደደው ።

፲ ኅጕል ወርቀከ እምትኅጕል ዐርከከ ወቢጸከ ወእምይዝሐል ውስተ መድፍን ወይትኀጐል ታሕተ ዕብን ።

ወዳጅኽንና ባልንጀራኽን ከታጣ ገንዘብኽን እጣ ዳግመኛም የነፍስኽን ወዳጅ ድሀውን ከታጣ ወርቅኽን እጣ ተቀብሮም ከመዛግ ይንጊያም ተጭኖት ከመቅረት ብትሰጠው ይሻላልና ።

፲፩ አስተዋጽኦ ለመድፍንከ በእንተ ትእዛዙ ለልዑል ። ወይረብሐከ ፈድፋደ እመዛግብተ ወርቅ ልውል እግዚአብሔር ስጡ ብሎ ስላዘዘ የቀበርኸውን ወርቅኽን አውጥተህ ስጠው አወጣጥተህም መጽውተው ከወርቅም ይልብ ይልቅ ምጽዋት እጅግ ይረብኻል ።

፲፪ ዝግብ ለምጽዋት ውስተ አብያቲከ ። ወይእቲ ትኄይስ ወትክል አድኀኖተከ እምኵሉ ምንዳቤከ ።

ምጽዋትን በቤትኽ በመንግሥተ ሰማይ አኑራት ዳግመኛም ምጽዋትን በክርሥ ነዳያን በዘበነ ዕሩቃንም አድልባት ወርቅንና ብርን ከማድለብ ምጽዋት ትሻልኻለችና ከመከራኽም ሁሉ ታድንኻለች ፤

፲፫ እመኒ በዅናት ወበንዋየ ሐቅል ። ትበድር ይእቲ ወትመውዕ ለከ ጸላኢከ ። ወትቀትል ለከ ፀረከ ።

ምንዋ ብዙ ሥራዊት ያሉኝ አይደለም ማን ይደፍረኛል ትለኝ እንደሆን ጦርንና የፀብት ዕቃን ይዘው ከሚረዱህ ይልቅ እስዋ ቀድማ ደመኛኽን ድል ትነሣልኻለች ጠላትኽንም ታጠፋልኻለች ።

፲፬ ብእሲሰ ኄር ይትሐበዮ ለዐርኩ ወዘኢየኀፍር ይትዔወሮ ቢጾ ።

ደግ ሰው ለወዳጁ ይዋሰዋል ። በተዋሰውም ያወጣዋል ይሉኝ የማይል ክፉ ሰው ግን ለባልንጀራው አይዋሰውም ። በተዋሰውም አያወጣውም ።

፲፭ ዕሤቶ ለዘተሐበየከ ኢትርሣዕ ሎቱ እስመ መጠወ ነፍሶ ህየንቴከ ።

የተዋሰህን የወዳጅ'ኽን ዋጋውን አትርሳበት ስ
ላንተ ሰውነቱን አሳልፎ ለእሥራትና ለመከራ
ሰጥቷልና
፲፮ ሠናይ ተሐብዮ ለአጥፍኦ እኩይ ።
ጠብንና ክርክርን ለማጥፋት መዋስ ደግ ነው
፲፯ ወኃጥእሰ ይረሥዕ ዕሤተ ዘአድኅኖ ።
ክፉ ሰው ግን ተውሶ ከመከራ ሳዳነው ለወ
ዳጁ አይዋስም በተዋሰውም አያወጣውም ።
፲፰ ብዙኃነ ኄራነ አሕመመ ተሐብዮ ወሆከሞ
ከመ ማዕበለ ባሕር ። ወአስሐቶሙ ለዕደው ጽ
ኑዓን ወውስተ አሕዛበ ባዕድ አፍለሶሙ ።
ዋስነት እንደዚሁ አይምሰልህ ብዙዎች ደጋጎች
ሰዎችን ባለመከራ አደረጋቸው የባሕር ማዕበ
ል ነፋስ በተነሳ ጊዜ እንዲታወክ አወከቸው
ብርቱዎችንም ሰዎች አደከማቸው ወደ አ
ሕዛብም አገር አስወጥቶ ሰደዳቸው ።
፲፱ ኃጥእሰ ይትመነሰ በሕቢት ። ወዘይሜሥዕ በረ
ባሕ ይወድቅ ውስተ መንሱት ።
ክፉ ሰውም በዋስነት ይጠፋል ለትርፍም የ
ሚሳሳ ሰው በመከራ ይወድቃል ።
፳ ተወከፍ ቢጸከ በአምጣነ ኃይልከ ወተዐቀብ
ርእሰከ ኢያስሕትከ ።
በተቻለህ ነገር ባልንጀራ'ኽን እርዳው ። ነገር
ግን እንዳይጠላህ ለሁለቱም አትዋስ ፤
፳፩ ቀዳሜ ሕይወትከ እክል ወማይ ወልብስ ወ
ቤትከሰ ኅበ ትሴውር ኀፍረተከ ።
የሕይወት'ኽ መጀመሪያ ደገኛም እህልና ው
ሀ ልብስም ነው አፍረት'ኽንም የምትሰውርበት
ቤትህ ናት ዳግመኛም አፍረትህን የምትሠው
ርበት ቤት'ኽ ግን ከሌሕ ሁሉ ትበልጣለች ።
፳፪ ይኄይሰከ ትጸነስ በታሕተ ሠርዌ ቤትከ እምተ
ደለው ወትትፌጋዕ በቤተ ባዕድ በንዋየ ነኪር ።
በሐር በተቈነጠጠ በተጋረደም በሰው ቤት
ጮማ ቆርጠህ ጠጅም ጠጥተህ ተድላንና ደ
ስታን ከምታደርግ በጭራሮ በተሰራች ጎጆ'ኽ
ጥሬ ቆርጥመህ ውሀም ጠጥተህ ብትቸገር
ይሻል'ኻል ።
፳፫ ለንሁስኒ ወለዐቢይኒ አሠኒ ግዕዘከ ወቃለከ
ለታናሹም ለታላቁም ስራ'ኽን ቃል'ኽንም በ
ጎ አድርግ ።
፳፬ እኩይ ሕይወቱ ለዘይትፋለስ እምቤት ቤተ ።
ወኀበ ኀደርከ ዑቅ ኢታሕሥም አፉከ ።
ከንዱ ቤት ወዳንዱ ቤት እየዞረ የሚቀላው
ጥ ሰው ኑሮው ክፉ ነው ባደርህበትም ቤ
ት ክፉ ነገር አትናገር ዳግመኛም ካሳደረህ
ዘንድ ክፉን ነገር እንዳትናገር እወቅ ።
፳፭ ወእመአከሰ ትበልዕኒ ወትሰትኒ እኩቴት
አልብከ ወምስለ ዝንቱ መሪረ ያወሥኡከ ።
እንደዚህ ካልሆነ ብትበላም ብትጠጣም ምስጋ
ና የለህም እንጌ ቢያበሉትስ ቢያጠጡትስ አ
ሜቱን ይተው ይመስል ይሉ'ኻል ዳግመኛም
እንደዚህ ካልሆነ ብታበላም ብታጠጣም ምስጋ
ና የለ'ኽም እንጌ ቢያበላስ ቢያጠጣስ መላገ
ዱን ይተው ይመስል ይሉ'ኻል ይ'ኽም ይህ
ነው ከዚህ ጋራ መራራ ነገርን ይናገሩ'ኻል፣
፳፮ ወእመሰ ትደለው ይብሉከ ባእ ኀዳሪን ሥር
ዐ ማዕደ ፣ ወአብልዐነ ዘብከ ።
በተሾምህ ጊዜም ጌታችን ወደቤት ግባ ግ
ብር አግብተህ ያለ'ኽን አብላን ይሉ'ኻል
እንደት ዋልህ እንደት አደርህ አይሉት የ
ነበሩ በተሾመ ጊዜ እኛ ቤት አንተ ከብት
ሆነን አብላን አጠጣን ይሉታልና ፤
፳፯ ወእምከመ ተጸነስከ ይብሉከ ፃእ ኀዳሪ በጽ
ሐ ማኅፈርን ። ንፈቅድ ቤተነ ።
ከተቸገርህ በኋላ ግን ከቤት ተነስ ውጣ እ
ንግዳ መጥቶብናል ቤታችን ስራ እንዲዝበ
ቃለን ይሉ'ኻል ።
፳፰ ዕፁብ ዝንገር ቡነበ ብእሲ ጠቢብ ያኃሥረከ
ዘአኀደርከ ወይዘረክየከ ዘለቃሕከ ፤
ብብልሀ ሰው ዘንድ ይህ ነገር ጭንቅ ነው
ውጣ እስኪሉት አይቆይም እሱም ውጣ አ
ይልምና አብልተህ አጠጥተህም ያሳደርከው
ሰው ያማ'ኻል ዳግመኛም አብልቶ አጠጥቶ
ም ያሳደረህ ሰው ይላገድ'ኻል ።